

TEXTSPEXARNAS ANTOLOGI

2023-2024

Nivå C (åk 5-6)

Lärare: Lotta Sanhaie

SYDKUSTENS

ORDKONSTSKOLA

Dikter av Linn Berglund	s. 3
Tallymarks*	av Sofia Björkell s. 5
Äldre av Charlotta Ehrnrooth	s. 8
Text*	av Viggo Gerkman s. 9
Livet är en pjäs av Filippa Haltia	s. 13
Gustav och hunden av Anni Maria Heleniemi	s. 14
Esmeray*	av Emelie Hunter s.15
Text*	av Elsa Härkönen s. 24
En berättelse utan namn av Alexandra Jansson	s. 30
Här bestämmer jag och jag av Amos Jattu	s. 35
Glassbilen av Selma Möller	s. 36
Alexis*	av Ida Sjelvgren s. 40
Dikter av Carmen Sundberg	s. 53
Viktors äventyr av Annika Svens	s. 56
Tivoli av Elsa Törnroth	s. 58

Läs och njut!

*) Fortsättning publiceras hösten 2024.

Dikter av Linn Berglund

Här är livet inte konkret
så som det är på er planet

Ni har kanske en pulpet
man jag har en raket

Ni har en blodig hjärna
jag har en skimrande stjärna

Ni är väldigt effektiva
men här är vi bara negativa

Ni har en rund karta
jag har det oändliga svarta

Ni har det tufft
men jag har inte ens luft

Era hav är blåa
och mina gråa

5... 4... 3... 2... 1...

Adjö

det regnar
det är grått
och lite vått
ingenting finns
en grå lins
inte roligt
inte soligt

men värme finns nog kvar
kanske i blommor
kanske i kompisar
kanske i ett skratt
kanske i en resa
kanske i en regnbåge
kanske i godis
så värme finns
kanske också i det gråa

Tallymarks av Sofia Björkell

Dripp. Dripp.

Vattnet droppar sakta ner från taket. Hela byggnaden måste vara åtminstone 80 år gammal. Den har varit övergiven i flera år, så många år att växter har börjat växa runt omkring den. Nästan ingen skulle kunna komma ihåg hur det ser ut inifrån eller utifrån. Just perfekt för rebeller.

Solljuset skiner in i rummet och Anthony tittar runt.

”När har man ens byggt den här skiten?” frågar Anthony och tittar på Freya.

”Någon gång under 1950-talet tror jag, inte kommer ihåg vad Marjorie sa”, säger Freya och öppnar sin väska och tar fram pappren.

”Gud vad det är gammalt!” säger Anthony och laddar sin pistol.

”Jag tror inte att vårt jobb var att stå och prata”, säger Tally och går in i byggnaden.

”Vi har ett jobb och det är att hitta rebellerna och skjuta dem”, säger Tally och tittar strängt på Anthony och Freya.

”Vi ska sätta dem i rehab, Tally, inte döda dem”, säger Anthony och rullar sina ögon.

”Oj snälla, inte får dom hjälp och det vet dom själv”, säger Tally och dörren stängs bakom henne och månljuset försvinner.

Theresa fixar sitt hår och tittar i spegeln. Idag ska hon få testa på sitt drömjobb som polis. Hon springer ner till köket där hennes föräldrar och hennes bror sitter. Hennes mamma pussar henne på huvudet och säger lycka till och hennes bror bara rufsar hennes hår. Hon hoppar in i pappas bil och tittar ut.

”Theresa, kommer du?” frågar hennes pappa som står framför dörrarna till den enorma skyskrapan.

”Men inte är det här väl polisstationen, den är ju på andra sidan stan väl? Det här är ju ett sjukhus”, säger Teresa och går fram till sin far.

”Du har rätt, det här är inte polisstationen utan någonting mycket mer intressant”, säger hennes far och öppnar de höga dörrarna och han och Theresa går in.

Han leder henne till en stor hiss och klickar på nummer 16 men i stället för att gå uppåt går de neråt. Hissdörren öppnas och på andra sidan står en lång man med krulligt brunt kort hår med gråa slingor och svarta glasögon.

”Du måste ju vara Theresa, välkommen, välkommen, jag är doktor Mikael, kom, kom vi börjar med touren.”

Mikael pratar med Therasas far och om hur allting fungerar här. Theresa stannar till och tittar in i ett rum genom fönstren som är radade längs väggen. Hon pressar sitt ansikte mot fönstret och tittar på kvinnan som ritar ett streck på väggen med en sten. Theresa bankar på glaset och kvinnan tittar snabbt mot hennes håll. Kvinnan kryper snabbt dit och pressar sitt ansikte nära Theresa.

”Vem är där, vem är du?” frågar kvinnan snabbt och bankar på glaset.

”Det där är Lisma, hon har varit här några dagar, vi skulle skicka henne till en läkare eller till en psykolog men hon har varit hos båda redan idag och de andra måste få en tur”, säger doktor Mikael.

”Varför är hon där inne?” frågar Theresa och tittar på sin far och sen på doktorn.

”För att hon är en rebell, Theresa. De har flytt från samhället och polisen, de använder alla sorters olika droger och andra olagliga saker... De är galna människor som behöver seriös hjälp och det håller vi på att ge dom”, säger doktor Mikael och leder Theresa bort från kvinnan som ännu tittar rakt framåt.

”De kan inte se eller höra oss, vi kan bara se och höra dom genom glaset. För dom är det bara en spegel”, säger Therasas far.

Theresa går långsamt fram mot den stora ståldörren. Lamporna tänds runt henne snabbt. Mikael trycker på en knapp på väggen och dörrarna öppnas sakta.

Tally går sakta genom byggnaden. Månljuset smyger in genom springor i väggarna. Tally tittar på möblerna. Det ser ut som ett vanligt kontor, man skulle aldrig tänka att det här stället var övergivet. Tally stannar framför ett bord. Datorn som står där är helt oförstörd, en helt vanlig dator från 1991. Hon plockar upp bilden som står bredvid datorn. En man och en kvinna och två barn står framför en stuga och havet. Tally har aldrig sett ett riktigt hav förut, bara pölar och konstgjorda sjöar. Alla hav och skogar är utanför städerna. Såklart finns det också konstgjorda skogar, men de skulle aldrig kunna vara så fina som de originalen.

”Krasch.”

Tally vänder sig snabbt om och sätter bilden tillbaka på bordet och plockar upp sin pistol. Hon vänder runt hörnet och skjuter och lutar sig mot väggen.

“Duns.”

Hon vänder sig om igen och ser en vithårig flicka med långt hår några meter från henne på golvet. Tally flinar och går sakta fram till flickan och sätter sig på knä bredvid henne.

”Aww, är du okej?” frågar Tally och pressar sin pistol mot flickans huvud.

”Vad i helvete gör du?” säger flickan och lyfter sitt huvud lite och tittar på Tally.

”Jag gör mitt jobb, sötnos, men var inte orolig, jag kommer inte att skada dig”, säger Tally och står upp.

”Släpp mig!” säger flickan och försöker stå upp och Tally knuffar henne ner på golvet igen.

”Hörde du inte? Det här är mitt jobb, lugna ner dig, du kommer bara att fara till rehabcentret, jag kommer inte att döda dig”; säger Tally och lutar sig mot sin pistol så den pressas hårdare på flickans huvud.

”Får du någon slags powertrip av att pressa mig mot golvet?” säger flickan och blänger mot Tally.

”Jo det får jag faktiskt. Hur visste du?” säger Tally och ler.

”Alltså helt ärligt talat, hur kan dina föräldrar ens älska folk som dig?” fräser flickan.

Tally pressar pistolen hårdare mot flickans huvud och drar upp henne med hennes hår.

”Jag kan ännu döda dig du din fucking dumbass!” säger Tally och släpper henne på golvet.

”Bevisar det bara inte att vad jag sa är sant? Annars skulle du ju inte bli så sur”, skrattar flickan och tittar upp mot Tally.

”Hittade du någon, Tally?” skriker Freya.

”Inte någon levande”, säger Tally och skjuter flickan i huvudet och vänder sig om.

Tally vänder sig och tittar på flickan som ligger på marken och blodet som rinner sakta ner från hennes panna och gör delar av hennes vita hår till en blodröd färg.

Fortsättning följer...

Äldre av Charlotta Ehrnrooth

har du märkt
din ålder?

kommer du ihåg
när du gungade med
dina vänner
för sista gången

kommer du ihåg
när du fejkade att
du sov i bilen
så att dina föräldrar
skulle bära dig in
för sista gången

kommer du ihåg
när du ägde
barbiedockor
för sista gången

kommer du ihåg
när du blev överlyckligt glad
när dina föräldrar
kom hem från jobbet
för sista gången

kommer du ihåg
när du lekte med dina vänner ute
ända tills det blev mörkt
för sista gången

kommer du ihåg
när du slutade med
allt det roliga

kommer du ihåg
när du inte grät
i ditt rum utan hjälp

nu är jag äldre
och kommer
inte ihåg

Text av Viggo Gerkman

Torsdag, ännu två dagar kvar tills det blir veckoslut, tänkte Mikael.

Som vanligt började Mikael alltid med att leta efter sin bästa kompis Ian. Ian höll på med någonting och Mikael gick och tittade vad han gjorde.

- Vad sysslar du med Ian? sa Mikael.

- Oj, hej Mikael! Jag vill se hur den här döda råttans inälvor ser ut, sa han.

Mikael tänkte att han hellre skulle titta på rutten banan. Han gick vidare till Max. Max stod och pratade med Beni. Dom stod och pratade om coola ställen de har varit på.

- Jag har varit i Italien och där var världens godaste pizza! sa Beni.

- Jag har varit på Island och där finns den finaste naturen av alla naturer i hela världen! sa Max.

- Och jag har varit i Borgå! sa Mikael.

Det blev tyst i en halv sekund innan alla tre började skratta!

- Alltså, det där var det roligaste jag hört på länge! sa Max.

Nu gick han till Viggo (inte jag) och Benjamin. Dom bara stod och väntade tills det ringde in. Mikael gjorde också det. Snart ringde det in. De gick in på mattelektion. Idag skulle de lära sig om volymenheter. Mikael tyckte att det var busenkelt. Efter mattelektionen hade han finska.

Blä! Finska är sååå jobbigt. "Nyt me matkustimme Englanti!" Usch!!

MEN!!

Mitt i lektionen försvann läraren hokus pokus! Och så hände det också i alla andra klasser! Mikaelns grupp väntade i några minuter, men inget hände. Efter en stund insåg de att de var fria från skolan! De firade genom att gå hem till varandra och ha en massa skoj! Först skulle de gå till Prisma och köpa allt vad de ville ha. Korv, pringles, haribo, frukt, lax, juice, kex, läskeblask och mera mums! Men det fanns inga vuxna eller nån som är 18 + och kamerorna hade inte ännu slagits på, för om dom var på så skulle det förstöra berättelsen. Då kom Benjamin på att de bara kunde traska in och ta allt de ville ha. Alla var med på det. Då kunde de också ta lite extra, eller borde man säga: Xtra?

- Halt! uslingar! sa en välbekant röst från kassan. Mikael och gänget tittade dit.

Alla Mikaelns kompisar hade samma tanke: Oh shit! Liksom Mikael och hans kompisar gillade de inte alls flickorna på klassen. Nu hade den som dom gillade minst samlat alla flickor i klassen och deras plan var att sätta pojkarna bakom lås och bom för detta.

- Tjänis-penis! ropade Max och sedan började alla pojkar sin sprint runt i byggnaden med flickorna hack i hä!l!

Boysen försökte skydda sig eller skaka av sig klass-polisen.

Minna och Benjamin höll på att fåktas med varsin gurka. Efter en kort stund låg Minna på golvet och Benjamin hörde ett jättehögt tjut som lät: Beeeekkuuuuu!!!!!!!

Det var Max. Benku skulle just lyfta foten och hjälpa till men Minna tog tag i foten på Benjamin så att han föll och sedan kastades med huvudvärk in i en kundvagn och in i en polisbil.

Nu höll Venla på att närma sig Beni. Men Beni hade en plan. När Venla och några andra flickor höll på att tränga in Beni i ett hörn, sprutade Beni massor av rybsolja på dem! Sen sprang han därifrån!

Både snyggt, effektivt och roligt, tänkte Beni. Han hittade Max på ett ställe och åt ganska mycket kex.

- Festligt! sa Beni. Grattis på födelsedagen, Max!

- Jag har födelsedag först imorgon, sa Max.

- A...

Skibrang!!!! Eller hur det nu låter när Mikael skuffat över en sushidisk på några motståndare.

- Tjä... Längre hann han inte innan Mikael sa: nis-pe... Längre hann han inte innan Beni kom och sa: nis. Beni lärde Max och Mikael sitt rybsålje-trick. De kom på mera trick.

- He, he, heeee..., sa Mikael.

Viggo kom springande.

- Hej, vad har ni sysslat med då? sa han.

- Vi har hittat på olika trick för att vinna! sa Max.

- Här?

- Här!

- Era dumbommar!! sa han. Nu har ju flickorna under disken hört allt!

- Ops... sa "dumbommarna". Nu känner dom till alla era trick.

Fem arga flickor kom rusande emot dom och Beni ropade: ni ser kladdiga ut, har ni snorbadat?

- Du vet att det var du som sprutade olja på oss, Beni!!!

Fem minuter senare var de utanför en polisbil.

- Nu hänger allt på Benjamin, sa Viggo.

Till deras förvåning satt nån inne i bilen och sa: tjänare pojkar. Med häpna miner steg de in i bilen med blicken på Benjamin. Bilen körde i väg.

- Vi måste rymma härifrån, sa Max. Kan man välta bilen på något sätt?

Ett pling kom upp i pojkarnas huvuden. De hade nog med olika saker i bilen. De prövade på att spela fotboll i det trånga, vad det nu heter, lastrummet? De hoppade från sida till sida och försökte välta bilen på det sättet.

Efter många försök kom Mikael på att han bara kunde ringa till sina kompisar Tom, Billy och Patrick att komma till cellen som tydligen var deras klassrum. Kul utmaning. Bara att kliva ut genom fönstret och gå ut.

- Ska vi ha disco och grillfest mitt i en rondell? frågade Viggo.

Alla var med på det!

- Vi ses vid rondellen vid skolan! sa han ännu.

Det hämtades radio, grill, grillmat, grillkol, läskeblask, telefoner med spotify och chips! Och lillebror Elis.

Det var på kvällen det blev party. De lyssnade mycket på musik. Viggo och Elis var riktiga grillmästare! Det blev supergott.

Efter ett party som räckte ända till fredagen sov Mikael och hans kompisar ända till klockan 13:05! Nåja, de hade ändå festat hela natten.

- Okej, vad ska vi syssla med idag då, sömntutor? sa Billy som hade vaknat 12:46.

- Ja vet itt, sa Tom som övade på svenska men vars ord ändå alltid på något sätt blev till dialekt.

Tom, Billy och Patrick kom från Asien, så dom kunde inte heller så bra svenska.

- Inte vet jag, sa Mikael. Experimentera med kemikalier? Bygga en trädkoja? Följa en å? Något roligt iallafall.

Då kom alla på det! Alla sa i mun på varandra:

- Vi kan väl rösta om saken?

Och så blev det. Experimentet vann, sedan ån och till sist trädkoja. Att göra det i butiken skulle det vara mycket lättare än att göra det i en korsning.

- Kastrull?

- Check!

- Diskmedel?

- Check!

- Fanta?

- Check!

- Vad som helst?

- Yes, yes, yes!

Alla började springa runt i butiken och satte allt vad de hittade för skoj i kastrullen! De satte så mycket intressant i kastrullen som de kunde hitta!

Diskmedel, schampo, mango, blå mögelost, tyg, smoothies, toapapper, banan, slime, dator, fisk, öl, blod från Viggo, saliv, mjölk, melonskal och wasabi!

- Jag blandar! sa Beni.

Fortsättning följer...

Livet är en pjäs av Filippa Haltia

livet är som en pjäs
det startar med en början
det slutar med ett slut
det finns det goda
det finns det dumma
det finns saker du aldrig skulle kunna föreställa dig
det finns positivt,
negativt
och mer än du hinner med
det finns fina saker
det finns kärlek
det finns ondska
det finns allt
det finns saker från gott till rått
och alla har sin plats
sin akt
sitt liv
sina problem
sina olikheter
och sina roller
men du vet
att din egen roll
är bäst
och specialiserad
för dig

Gustav och hunden av Annimariia Heleniemi

Gustav gick runt i parken med sin hund. Han hade just fyllt 80 år och måste andas lite efter det stora stökiga kalaset. Några av Gustavs släktingar hade ännu stannat kvar för att hjälpa honom med städningen medan han hade bestämt sig för att gå ut med sin älskade lilla hund. Gustav hade gett hunden namnet Gustav den yngre Äpple. Han helt enkelt älskade äpplen och Gustav var ett väldigt bra namn att ha.

Efter att han hade gått runt i några minuter märkte han att Gustav den yngre Äpples koppel kändes speciellt lätt. Först tänkte han bara att hunden hade motionerat bra på sistone men sen när kopplet började släpa på marken märkte han att något var fel. Han tittade ner mot marken och då märkte han att Gustav den yngre Äpple inte var där. Han hade försvunnit. Oron spred sig i Gustavs mage och ben. Hans kära älskade hund hade försvunnit. Han satte sig på den närmaste bänken med skakande ben och funderade. Han funderade på var han hade sett sin kära hund senast. Han funderade länge. Sedan kom han på att han senast hade sett sin hund på morgonen hemma. Gustav den yngre Äpple hade legat i sin hundsäng och gnagt på en kall grillkorv och Gustav den yngre Äpple hade sedan snott en till grillkorv från bordet där Gustav hade lämnat det öppnade paketet.

Men då plötsligt kom Gustav på att han inte ens hade tagit med sig hunden till parken. I stället för hunden hade han av misstag tagit med kopplet och i stället för att sätta fast hunden i kopplet hade han fäst en av de kalla grillkorvarna som var på bordet. Men nu var inte ens grillkorven kvar. Och ännu värre var att hans älskade lilla gulleplutt hund var borta.

Han vände upp blicken och då såg han en hund som satt på gräsmattan med en grillkorv i munnen. Hunden tuggade nöjt på korven, medan hans svans viftade ivrigt. Gustav satt en stund och stirrade på hunden. Plötsligt insåg han att det var hans hund.

- Gustav den yngre Äpple! ropade han och sprang till hunden.

Men han var så gammal så springandet gick inte så fort, men till slut kom han fram till hunden. Han kramade om hunden och fäste ordentligt kopplet på hunden. Sedan gick de hem och åt kall grillkorv tillsammans.

Gustav tänkte ännu innan han gick och lade sig att Gustav den yngre Äpple säkert hade smitit ut genom dörren, för när de kom tillbaka hem märkte han att dörren hade varit olåst. Han tänkte också att det var tur att Gustav den yngre Äpple älskade grillkorv och hade hittat ända till Gustav i parken.

Esmeray av Emelie Hunter

Prolog

Det var en gång ett land som hette Sol. Sol var ett drömland, helt otänkbart. Det var fullt av dvärgar, troll, älvor, häxor, trollkarlar och flera andra mystiska varelser som många inte ens hört talas om. Landet var ett av de färggrannaste och gladaste länder som någonsin funnits.

Sol var indelat i fem dalar. Vinterdalen, Sommardalen, Skogsdalen, Vattendalen och Den Mörka Dalen.

Men en dag kom en man, Smaug, från Den Mörka Dalen. Han ville ha all makt själv. Det blev krig och dalarna hade inte längre frihet som det varit förr. Det blev kaos och de som inte ville vara på Smaugs sida stred eller flydde. Men de som stred klarade sig inte. Utom en man. Mannen hette Nikolas. Han hade besekrat Smaug med sitt magiska svärd som han gjort av rubiner och smaragder. Denna dag blev allt glatt igen och Nikolas har sedan dess varit landets hjälte för resten av tidernas tid...

Del 1

Det var en helt vanlig dag i Sommardalen, och liksom alla andra dagar var Esmeray och matade krumelurer på ängen. Krumelurerna var blåa och lila och ljusrosa. De var som små luddiga kaniner som kunde flyga runt (utom att de inte hade tassar så klart). Krumelurerna flög runt och Esmeray kastade sitt metspö i luften med en bit ost på ändan. Men det kunde såklart inte vara vilken ost som helst, det måste vara den speciella osten gjord i Skogsdalen. Esmeray viftade med sitt metspö i luften och krumelurerna följde efter metspöet och viskade entusiastiskt på sitt eget vispiga krumelurspråk.

Och där stod Esmeray i sin gulblommiga klänning som blåste i den svala morgonvinden och också hennes hastigt uppsatta orangekrulliga hår blåste i vinden.

Där stod hon leende och snurrade på metspöet medan fåglarna kvittrade, ekorrarna skuttade från gren till gren och de fluffiga trattbollarna vandrade på sina små klumpiga ben. Allting var perfekt (eller så trodde åtminstone Esmeray). Efter att krumelurerna blivit matade så gick Esmeray tillbaka till sin lilla by där hon och hennes bror bodde tillsammans. Brick var alltid för sträng, men hon visste att han ville henne bara väl. Deras föräldrar hade dödats i kriget mot den elaka Smaug. Han var halvdrake, så han kunde blåsa eld och hade svans. Han var anställd av den hemska Smaug. Såklart var Brick ju rädd att Esmeray skulle också dö. Men nu var det ju

över och allt var väl i landet Sol. Men de kommer ändå alltid att minnas sin räddare, yrkesmästaren Nikolas. Han som besegrade Smaug.

När Esmeray kom till staden tänkte hon stanna vid marknaden för att köpa någonting att äta till kvällen. När Esmeray gick in i affären sprang Joseph, Anderssons hund på henne.

”Aww, hej Joseph!” sa Esmeray med en gosig röst.

”Esmeray! Vad ska det vara i dag?” frågade Andersson.

”Urm, en liter mjölk, två bröd, ett block ost och fem morötter”, svarade Esmeray.

”Okej, vad har du gjort idag då? Jag såg dig inte i byn på nästan hela dagen”, sa Andersson medan han packade allt som hon beställt.

”Nå, jag gick till sjön och lekte med uttrarna, jag var på ängen och lekte och sen matade jag krumelurerna vid stora eken”, svarade Esmeray medan hon packade det hon köpt från affären in i sin väska.

Esmeray tackade, betalade för maten och gick iväg till stugan där hon och Brick bodde. Dörren knarrade när Esmeray öppnade den.

”Brick!” hojtade Esmeray.

”Inne på kontoret!” hojtade Brick tillbaka.

”Hej Brick, jag hämtade middag”, sa Esmeray medan hon gick in i rummet.

”Mhm, tack”, svarade Brick koncentrerat.

Esmeray lutade sig över bordet för att se vad han sysslade med nu. Brick pysslade och sysslade alltid någonting.

”Vad sysslar du med nu?” frågade Esmeray och puttade förstoringsglaset åt sidan så att hon kunde se vad han höll på med. ”Oj vad de är gu...”

”Shhh!” viskade Brick och lade fingret för hennes mun.

”Det är små kycklingar och jag har äntligen fått dem att sova.”

”Jaha”, viskade Esmeray tillbaka medan hon tittade på de små gula fluffiga kycklingarna.

”Nå, jag är jättetrött. Är du hungrig? Annars tror jag att jag bara går och lägger mig”, fortsatte hon.

”Nej tack, jag är inte hemskt hungrig just nu”, mumlade Brick.

”Okej, då god natt”, viskade Esmeray och kramade honom.

Nästa morgon vaknade Esmeray till att Brick hade sitt ansikte några centimeter från hennes och han viskade att hon skulle göra sig färdig.

”Vad i hela helvete håller då på med!” hojtade Esmeray och slog Brick lätt.

”Ajj, jag försöker väcka dig. Det är din första dag på kvinnornas disciplinläger”, sa han och gnuggade sin näsa.

”Men jag vill inte!” gnällde Esmeray.

”Men du måste”, sa han och visade de fula, tjocka, gråa kläderna som var den dumma uniform som Esmeray måste ha på.

”Uhggg!” suckade hon.

Esmeray hade förra sommaren söndrat en del av stads fontänen (och den gick förresten inte ens så sönder), så den här sommaren hade staden bestämt sig för att skicka Esmeray till ett “disciplinläger för unga kvinnor” HELA SOMMAREN. Det var helt dumt. Hon skulle lära sig städa och vara “kvinnolik”.

Esmeray satte på sina fula och killiga kläder och gick i väg.

”Det kommer att vara SHIT!” utropade Esmeray till Brick som såg så strålande glad ut.

”Men du kommer att bli disciplinerad och hur illa kan det nu vara?” svarade han lugnt med den där irriterande minen.

Esmeray blängde på Brick och stampade i väg.

När hon var framme vid lägret stod där den smalaste och skruttigaste kvinnan någonsin med benen i kors och en lång blå klänning med en ruffig vit krage (och hon hade världens längsta och vassaste näsa).

Så klart ser hon ut såhär, tänkte Esmeray och rullade på ögonen. Kvinnan stirrade på henne med dimmigt blåa ögon medan hon vandrade fram med den kallaste blicken Esmeray någonsin sett. När Esmeray var nära henne kunde hon se varje lilla rynka. Hon hade minst 30 bara i pannan.

”He...”, började Esmeray men kvinnan bara svängde om sig utan ett ord och viftade med handen att hon skulle följa henne.

Det här är helt konstigt, tänkte Esmeray för sig själv medan hon stirrade på de långa röda sammetsgardinerna, som bara rann ner längs väggarna och de gamla målningarna av samma lärarinna och alla hennes barngrupper. Man kunde se hur hon började med att vara glad och slät i huden och hur genom åren hennes leende blev till en grimas och till sist kunde man inte ens se hurdan min hon har för hon var så rynkig, men man kunde gissa att hon grimaserade och att den stora rynkan under hennes näsa var hennes mun.

De vandrade in i ett mörkt rum och kvinnan tände kristallampan och satte sig vid ett litet skrivbord. Esmeray tittade på henne en stund innan hon satte sig i en knarrig liten trästol som var mitt emot henne.

Kvinnan tog fram en fjäderpenna som hon långsamt med sin darriga hand förde fram till en liten bytta bläck och hon började långsamt skriva snirkelstil på ett papper.

”Esmeray... Didrikson”, sa hon långsamt. Rösten lät som naglar mot en krittavla.

”Mhm”, muttrade Esmeray tillbaka.

”Jag kan se varför du, lilla råttunge skulle vara här”, suckade kvinnan och Esmeray bara stirrade på henne med raseri i ögonen.

”Ja ja, jag heter fru Kålrot och här kommer du att stanna. Följ mig”, fortsatte hon.

Fru Kålrot steg raskt upp och började vandra med mycket sofistikerade steg. Esmeray gick efter så fort hon kunde och bara lyssnade när frun berättade var allt fanns.

”Köket, matsalen, flickornas rum från ålder tre till elva”, sa hon och viftade med händerna för att visa vart allt fanns.

”Och här är ditt rum”, pustade Kålrot ut.

”O--- okej?” sa Esmeray frågande.

”Vi ses klockan fem på pricken”, sa hon med en mördande blick.

Esmeray bara tittade sig omkring medan fruns höga klackar knackade mot golvet medan hon gick i väg.

Genast kände hon sig som den enda flickan i hela världen. Allt kändes så tomt. Efter en stund tog Esmeray ett stort andetag och öppnade dörren. En flicka som såg ut att vara ett år yngre än Esmeray stod där.

”Hej”, sa flickan och flippade sitt hår.

”Erm... Hej?” sa Esmeray.

”Jag heter Sonja med ett y och z”, sa flickan. ”Men det sägs Rodrigo.”

”Okej Zonya?” sa Esmeray och stirrade på henne med en frågande blick.

”Det sägs Rodrick!” utbrast flickan, suckade och gick i väg. Hon var klädda i svarta skinnyjeans och stor kragskjorta och lös lips. Hennes hår var så svart och puffigt att man inte skulle kunna tro det.

Esmeray krafsade sin hårbotten fundersamt och gick in i sovrummet bredvid det som Rodrick hade gått in i. Där fanns en skylt där det stod Esmeray. Hon gick in i rummet och det kändes som en fånges cell. Rummet var nästan helt tomt, förutom en säng och ett dystert nattduksbord bredvid. Det var inte alls som de långa korridorerna med de långa vackra gardinerna. Esmeray satte sig ner på sängen. Sängen knarrade. Den hade gamla gråa lakan och såg helt ut som ur en horrorfilm. Esmeray satte ner sin väska och det harmade henne att den enda dekorationen hon tagit med sig var en gammal snöglob som hon fått av sin pappa innan han dog.

Esmeray hade just hunnit lägga sina saker i skåpet när en klocka ringde och hon hörde en massa fotsteg springa förbi. Hon gick till dörren och såg att det var en massa flickor i likadana klänningar som sprang utanför.

”Vad är det som händer?” frågade Esmeray.

De flesta av flickorna bara fortsatte att springa men en flicka med en ljusröd rosett i håret stannade.

”Det är dags för lunch”, pustade flickan ut. ”Följ mig”, fortsatte hon medan hon tog tag i Esmerays arm och fortsatte springa.

När de slutade springa så var de vid ett par stora trädörrar. När dörrarna öppnades så kunde man se en stor och vacker sal. Temat var blått och vitt (liksom kinesisk keramik). Det fanns guldbestick och vackra vita fat med blåa och guldiga detaljer. Flickan höll ännu i Esmerays hand så hon satte sig bredvid henne. Sen ställde sig alla plötsligt upp och tittade mot dörröppningen. Det var fru Kålrot som vandrade in med en pinne i ena handen och i den andra hade hon ett par glasögon som hon sedan satte på näsan.

”Sitt”, sa hon tyst och började gå runt.

Esmeray tittade frågande på flickan. Hon viskade åt Esmeray att sätta sig “kvinnligt” innan Kålrot kom. Esmeray försökte härma vad flickan gjorde genom att sträcka på ryggen och sätta benen i kors och le men bara lite. Men flickans ben var så långa och smala att det var lätt för henne att lägga dem på kors. Esmeray försöker göra samma sak, men hennes ben kunde inte böjas alls på samma sätt utan att det såg klumpigt och fult ut.

”Vad är det du gör?” fnös Kålrot när hon kom fram till Esmeray.

”S...itter”, försökte Esmeray säga medan hon hittade den rätta positionen.

”Pft, jag orkar inte med detta trakasserier”, fräste fru Kålrot.

Esmeray suckade och tittade på flickan när Kålrot gick vidare.

”Vad var det där?” frågade Esmeray.

”Bara vanliga Kålrot”, svarade flickan. ”Och förresten så heter jag Rue, och du då?”

”Aj jag? Jag heter Esmeray”, svarade Esmeray.

Kålrot satte fingret på läpparna för att tysta alla. Hon ställde sig i mitten av rummet och harklade sig.

”Nu kommer maten”, meddelade hon.

Äntligen, tänkte Esmeray för hon hade inte ätit sedan frukosten. En massa människor i liknande gråa kläder som de hade på sig kom med en massa stora fat. Esmeray kunde inte säga vad de hade på faten för de höll faten för högt upp, men hon kunde bara tänka sig de vackra delikatesserna som fanns på de stora faten.

Men när de satte ner faten på deras platser såg Esmeray att det fanns en liten ärta och världens tunnaste bit kött med en massa såser som gick kors och tvärs på faten. Det såg verkligen fint ut men det var den minsta måltid Esmeray någonsin sett. Hon tittade på maten medan hennes mage skrek av hunger. Det här var verkligen den värsta måltiden någonsin. Esmeray tog upp de yttersta besticken medan hennes mage skrek av hunger. Efter att de ätit (vilket bara var några minuter eftersom det fanns så lite mat) så väntade sig Esmeray att nästa rätt skulle serveras, men ingenting kom. Hon satt där och kände sig som en ledsen hund som tiggde efter mat.

De gick tillbaka till sina rum och Esmeray var irriterad. Hon satt i sitt rum och försökte tänka. Hur kunde hon vara här HELA sommaren? Det skulle vara helt hemskt. Vad skulle krumelurerna göra om hon inte skulle mata dem? Esmeray satt hopplöst i sin säng.

När hon äntligen steg upp gick hon till sin låda för att ta fram alla kläderna och sätta dem i sin väska. Esmeray ville inte stanna här, hon kunde inte. När hon tagit alla kläder och satt dem i väskan tog hon ett djupt andetag och tittade på sig själv i den trasiga spegeln. Med sitt rufsiga röda hår och sina ful gråa kläder såg hon helt ut som en piga, eller så tyckte hon åtminstone. Hon tog av sig de fula kläderna för att byta om till sina normala kläder. En lång kjol som hade en massa bleknade blommor på sig och en liten beige topp. Hon slängde sin mörkblåa väska över ryggen och öppnade fönstret.

Hon sprang genom gräset fast hon visste att Kålrot inte skulle jaga henne.

Jag slår vad om att ingen har ens märkt att jag försvunnit, tänkte Esmeray för sig själv.

Hon sprang runt för att hitta det perfekta stället att vara hela sommaren. Det lät lite galet men inte kunde hon ju gå hem till Brick inte. Hon gick in i Älvskogen för att se om det skulle vara lämpligt där. Det var ovanligt mörkt inne i skogen och Esmeray kunde inte se några älvor. Kanske de hade festat igår? Hon gick lite längre in, hon såg några älvlampor. Esmeray hittade en helt perfekt plats. Det fanns strömmande vatten nära och lite solljus. Det var det perfekta stället. Hon satte ner sin väska och lade sig ner på mossan. Esmeray tittade upp mot himlen genom en springa i de täta Krutblomsträden. Hennes hår glänste guld i det vackra solljuset. Vattnet brusade, insekterna surrar och krumelurerna svepte förbi i närheten.

”Aj jo!” sa Esmeray högt och satte sig upp.

Hon måste mata krumelurerna. De hade ju inte fått någon mat idag. De skulle säkert kunna hitta någon annan mat, men de ÄLSKADE osten som Esmeray ofta bjöd på. De torkade bladen på marken prasslade under hennes fötter medan hon gick till ängen.

Men när hon nästan kommit fram såg hon att det redan var någon där. Esmeray satte sig på huk bakom en buske för att undersöka vem personen var. Det var en pojke med vitblont hår och

gråa ögon, som säkert var i samma ålder som hon själv eller kanske ett år äldre. Esmeray stirrade på pojken när han matade krumelurerna, samma ost som hon alltid matade dem med. Hon hade inte sett honom förut i staden, men kanske han var ny, eller så var han från grannstaden, Mörka Dalen eller Vattendalen.

”Jag kan se dig”, påpekade pojken utan att vända på huvudet.

Esmeray gick fram till pojken där han dansade runt med sin håv fylld med ost som han gav åt krumelurerna. Han satte håven ner på marken och krumelurerna flög iväg.

”Vem är du då?” frågade han och vandrade mot Esmeray med händerna i fickorna.

”Aj jag?” svarade hon nervöst

”Ja, vem annan?”

”Ah förstås! Jag heter Esmeray, och du då?” sa hon.

”Erm... nå jag heter Amon”, svarade han.

Han tog upp sin håv igen för att fortsätta mata krumelurerna. Esmeray satte sig ner i det fuktiga gräset och lutade sitt ansikte i sina händer.

”Kommer du hit ofta?” frågade Esmeray.

”Nej, bara idag. När alla går mig på nerverna, men det är inte ofta, och du då?” frågade Amon.

”Eh, uh jag kommer hit och matar krumelurerna”, stammade Esmeray.

Varför stammar jag? tänkte Esmeray nervöst. Hon stammade aldrig. Hennes hjärta började dunka hårt i hennes bröstorg. Nästan som om det skulle hoppa ut.

”De är söta”, pustade han ut medan han satte sig ner bredvid henne.

Esmerays hjärta började dunka ännu hårdare och nu skulle det nog helt säkert explodera. Hon tittade på honom med stora ögon. Amon såg det. Esmeray tittade genast bort och rodnade. Han skrattade.

”Nå, du är väl inte hemskt social”, skrattade han.

”Det är jag visst, jag har en massa vänner”, snappade hon.

”Okej, okej, förlåt”, sa han och höll händerna upp i luften.

”Jag är vän med krumelurer, älvor, röd-kaniner och ett par troll som heter Pitt och Karl”, fortsatte Esmeray.

”Erm, några människor då?” sa Amon klurigt.

”Varför?”

Hon tittade på Amon med huvudet på sned. Han skrattade.

”Oj nej, är det inte vanligt att vara vänner med troll?”

De pratade och pratade hela kvällen. Om sina familjer och om sina intressen. Amon ville inte berätta mycket men han lyssnade gärna. De satt ända tills solnedgången.

”Ska jag följa hem dig?” frågade han till sist.

”Ah, nej, behövs inte. Jag klarar mig”, sa hon lite nervöst. Hon hade ju ingenstans att gå.

”Okej”, svarade Amon och ryckte på axlarna.

När han till sist försvunnit in bland träden så pustade hon ut och gick till skogen. Älvorna hade tänt några lyktor och det var mysigt. Det var ju sommar så det var varmt. Hon gosade ihop sig i en liten håla som hon gjort åt sig.

Gräshopporna sirpade, fåglarna kvittrade och skalbaggararna muddrade i bladen. Esmeray gäspade djupt och hennes ögonlock började kännas tunga, hon sjönk en sista gång ännu lite djupare in i mossan innan hon stängde sina ögon för att sova.

Nästa morgon vaknade Esmeray av att fåglarna kvittrade för full hals. Fast inga fåglar syntes för det var så dimmigt. Det var vackert men de kvittrade så mycket att det nästan blev störande. Esmeray blinkade en stund och sträckte på sig. Solen sken inte idag. Ett tjockt lager av gråa moln sträckte sig över hela himlen. Det såg nästan ut som om det inte fanns en himmel, för man kunde knappt se genom den mjölkiga dimman.

Det är förbjudet att solen inte skiner på sommaren, tänkte Esmeray lite besviket. Hon hade hoppats på att det skulle vara soligt så att hon skulle kunna njuta av värmen. Men om hon nu ändå skulle vara ute hela sommaren så skulle hon nu också räkna med att det åtminstone någon gång skulle vara dåligt väder.

Esmeray steg upp och gick några steg runt för att sträcka på benen. Hon tog upp sin mörkblåa jacka som var nästan ungefär samma färg som hennes väska och tog på sig den. Hon gick ut på ängen och samma pojke var där igen. Vad hette han nu igen... Han hette väl Amond, eller någonting liknande? Esmeray försökte fundera vad den mystiske pojken hette, till sist kom hon på att det bara var Amon.

”Och vad gör du här igen?” frågade Esmeray leende.

”Jag skulle kunna fråga dig samma sak”, sa han medan han svängde sig om för att titta på henne.

”J-jag bor här nära”, svarade hon och tittade på honom menande och rodnade lite.

”Jag ville bara sitta i gräset, jag har redan matat krumelurerna och nu ... sitter jag bara här och tänker”, suckade han och strök sitt hår tillbaka.

”Tänker på vad?” frågade Esmeray och satte sig bredvid Amon i gräset.

”Det är bara min pappa.”

Esmeray tittade på honom och han tittade på henne. Hon tittade snabbt bort och kände att hennes kinder blivit heta.

”H- han vill att jag ska ta över hans business o...”

Amon hann inte prata klart, det hördes ett högt dånande ljud.

”Jag måste gå”, sa han fort och steg upp plötsligt.

”Va?! Vart?” utbrast Esmeray.

”Ja... jag”, försökte han säga, men det hördes nästan inte när han började gå.

”Vänta!” hojtade hon och sprang efter honom.

Amon vände sig om och tittade in i Esmerays ögon.

”Lova mig att du kommer tillbaka”, viskade Esmeray och rörde vid hans kind.

”J... jag kan inte göra det”, svarade han och tittade neråt.

Esmeray släppte Amon med en skakig hand. Han tittade på henne ledset och tog i hennes hand.

”Jag kommer aldrig att glömma dig Esmeray”, sa Amon mjukt och kysste henne på handen innan han sprang i väg mot skogsdalen.

Fortsättning följer...

Text av Elsa Härkönen

En kall oktobermorgon vaknade Mia till sin väckarklocka. Hon gick till sin spegel och satte på sig sina varma höstkläder och borstade sitt lockiga röda hår. Hennes mamma kom in i rummet.

“Hej gulle, vad vill du ha för morgonmål på den här stora dagen?” sa hon.

“Vad menar du, det är ju bara en vanlig tisdag?” sa Mia förvirrat.

“Har du glömt, idag är det slätterdag.”

“Oj nej, jag hade helt glömt!”

Mia stängde dörren rakt fram för sin mamma och började fläta sitt röda hår. Hon satte lite parfym och maskara på, sedan sprang hon till köket.

“Mamma, kan du koka gröt, please?” ropade hon till sin mamma.

“Okej, okej gulle.”

Mia sprang till sin lillasyster Jessica. Jessica hade just fyllt 14 år, så det var hennes första gång på slätterdagen.

“Är du nervös?” frågade Mia medan hon fixade till Jessicas skjorta.

“Lite, men jag tror inte att jag blir vald”, svarade Jessica.

Mia satte sig vid bordet och började äta sin gröt. Det var den bästa gröten hon någonsin ätit.

“Tack mamma” sa hon när hon steg upp från bordet.

Slätterdagen var en väldigt viktig dag för alla som var över 14 år. Det var för att i landet Panem skulle alla över 14-åringar samlas på torget varje andra november och se vem som hamnar till hungerspelen. Du kanske funderar att “Hur vet dom vem som kommer till hungerspelen???” Nå, det händer så att distrikt tolvs ledare Birgitta står på en sen och sen drar hon ut en lapp ur en burk och där står ett namn. Hon drar två lappar. De två som blir valda går sedan till en spelarena och spelar mot alla de andra spelarna från de olika distrikten.

Men nu var det dags för alla att samlas på torget. Mia tog på sig sin jacka och stack ut genom dörren. Jessica verkade väldigt rädd men Mia var också rädd. Nu kunde också hennes syster bli vald, Jessica kunde inte försvara henne.

“Hej alla! Idag har vi alla kommit hit för en sak, hungerspelen. Idag ska vi få veta vem som far till hungerspelen”, sa Birgitta med ett elakt smil.

“Okej vi börjar!”

Sedan drog hon ut en lapp ur en av de två skålarna. Mia kände sitt hjärta bulta.

“Först har vi... Jessica Jakobsson!”

Det var Jessica... Mias hjärta sjönk, hon tittade på Jessica, Jessica grät. Mia kunde inte låta sin syster gå.

“NEJ, JAG FAR I STÄLLET!” ropade Mia.

“Är du säker... Mia, du verkar inte så stark”, sa Birgitta och började skratta.

“Jag är kanske inte så stark, men jag är starkare än min 14-åriga syster!” svarade Mia argt.

“Mhm... till näst har vi... Robert Eriksson!”

Det var Mias granne. Robert var väldigt irriterande. Hur skulle Mia kunna överleva med honom? Men åtminstone behövde hennes syster inte fara och strida. Jessica skulle aldrig kunna överleva det.

“Okej, nu kan ni gå hem, hopi hopi, vi har inte hela dagen på oss!” sa Birgitta med samma elaka min.

Mia behövde fara till träningsarenan redan nästa dag. Hon hade bara en vecka på sig att träna. Mia var inte så stark. Hon kunde nätt och jämnt öppna en peanotbutter-burk, hur skulle hon kunna överleva i hungerspelen? Mia var väldigt rädd att fara till arenan.

När hon kom hem knackade någon genast på dörren. Mia öppnade dörren.

sniff

“Hej Mia, vi far väl tillsammans till hungerspelen?” sa Robert.

sniff

“Ja... så är det väl...”, svarade Mia. Hon ville verkligen inte tala till honom.

“Får jag komma in?”

sniff

“Umm... jag uhm... jag har det där... ömm... min mamma är öö sjuk.”

“Men var hon inte på-”

“Hejdå!”

Hon stängde dörren rakt framför hans ögon. Hon skulle aldrig kunna låta Robert komma hem till henne.

Mia sprang genast till köket och tog ett äpple.

“Hej Mia, är du okej?” frågade Mias mamma.

“Jo... jo, det är jag.”

Det var hon inte. Hon ville inte åka till hungerspelen, hon skulle aldrig kunna överleva. Hon sprang till sitt rum, satt på sin säng och åt sitt äpple. Hon bara satt där tills klockan var 10, hon kunde inte tänka på någonting annat än hungerspelen. När klockan var 10 försökte hon sova, men hon lyckades inte. Hon var alldeles för rädd att fara till hungerspelen

När hon vaknade nästa morgon såg hon ut som att hon inte hade sovit på flera veckor. Hon tog på sig sina vanliga kläder och gick till köket och tog bröd och kaffe. Men just när hon hade ätit upp allting så knackade någon på dörren. Mia öppnade dörren, det var två svartklädda vakter.

“Är du Mia Jakobsson?” sa en av vakterna med en seriös röst.

“Ja det är jag...”

“Kom med oss”, sa den andra vakten.

De tog i Mias arm och drog henne till en vagn. Vägen var bucklig och luktade som hästskit. Efter ungefär 30 minuter var de äntligen framme. Vakterna hjälpte Mia att stiga ner från vagnen. Framför henne var det ett gigantiskt runt hus med inga fönster. Vakterna tog i Mias arm och drog henne till huset. Inne i huset fanns det väldigt mycket vapen på väggarna. Det fanns pilbågar, svärd och knivar.

“Du är väl Mia Jakobsson?” sa en gråhårig man som höll på att gå mot henne.

“Ja... det är jag”, svarade Mia.

Hon var lite rädd.

“Jag heter Samuel.”

Det blev tyst en stund.

“Nå, vad väntar du på? Hämta en!” sa Samuel och pekade på vapnen.

“Va... Va ska jag hämta?”

“Välj ett vapen.”

Mia gick fram till vapnen och valde en pilbåge.

“Hej Mia!” sa en väldigt bekant röst bakom henne.

När hon vände om sig märkte hon att det var Robert. Hon ville inte prata med honom.

“Hej Robert... trevligt att se dig... igen... jag måste gå, hejdå!”

Hon sprang tillbaka till Samuel.

“Okej, gå till den där röda mattan!”

Han pekade på en liten röd matta med guldiga kanter i mitten av salen. De gick tillsammans till mattan.

“Skjut!” sa Samuel.

Mia sköt en pil rakt bredvid tavlan. Samuel tittade besviket på pilen. Mia sköt en ännu en pil, den här gången sköt hon den rakt i mitten av tavlan.

“Wow, det där var bra!” sa Samuel och klappade Mia på axeln.

De tränade ännu lite och sedan var det dags för middag. Vid bordet var det Birgitta, Samuel, Robert och Mia. De talade om hur de skulle överleva och försöka vinna.

“Ni borde kanske gå och sova så att ni orkar träna imorgon”, sa Samuel och pekade på klockan.

Mia försökte sova, men hon kunde inte tänka på annat än att hon kanske aldrig skulle träffa sin familj igen. Efter flera timmar somnade hon äntligen. Hon sov sammanlagt två timmar den natten.

På morgonen åt de lite bröd och sedan gick de tillbaka och tränade.

Mia skulle ha velat skaffa flera kompisar att samarbeta med, men alla verkade hata henne, utom Robert... Men hon hatade Robert. Så hon måste göra allting ensam.

“Hej Mia!” sa Robert bakom Mia.

Mia blev lite skrämmd.

“Hej... Robert!” svarade Mia lite irriterat.

“Vill du träna med mig?”

Mia ville inte vara för elak så hon sa ja. De gick till spjutkastningen. Mia var inte särskilt bra på spjutkastning. Först kastade Robert, han kunde kasta ungefär 12 meter. När det var Mias tur kastade hon 5 meter.

“Oj, jag är inte så bra på det här.”

“Det gör ingenting, jag kan lära dig!” sa Robert och tog i Mias axel.

“Nej tack... jag... öö måste gå på toa.”

Mia väntade inte på svar utan sprang genast till toan. Hon behövde inte gå på toa men hon ville inte vara med Robert något mer än vad hon behövde. Hon satt 20 minuter på toan och bara stirrade i väggen. När hon kom ut ur toan stod Robert och väntade på henne.

“Hej Mia! Varför var du så länge på toan?”

Mia blev väldigt irriterad på Robert för att han inte kunde lämna henne ensam i ens en minut.

“Vill du att jag lär dig nu?”

“Nej tack...”

Hon hade inga fler ursäkter.

“Oke... nå... är du hungrig, vi kan gå och äta lunch?”

Nu blev Mia ännu mer irriterad.

“Lämna mig i fred!” skrek hon.

Hon ångrade sig genast när hon såg hur ledsen Robert blev, men hon vågade inte säga förlåt så hon bara sprang i väg.

Hon sprang till Samuel.

“Hej Samuel!”

“Ahh, hej Mia, hur går det?”

Samuel såg väldigt trött ut.

“Det går bra, jag tänkte bara att hur många dagar har vi kvar att träna?”

“Umm, ni far i väg om 30 timmar”, svarade Samuel oroat.

Mia svarade inget utan bara stirrade ner i marken.

“Det går nog bra, oro dig inte”, sa Samuel snabbt.

Mia bara nickade, hon trodde inte att Samuel menade vad han sagt.

Samuel satte sin hand på Mias axel och Mia gick tillbaka till Robert.

“Förlåt att jag skrek åt dig... jag var på lite dåligt humör...”, sa Mia och tittade ner i marken.

“Det gör inget... vill du träna tillsammans?” svarade Robert.

Mia nickade och sedan gick de och tränade. Först lyfte de tyngder och sedan gjorde de bänkpress. Mia kunde lyfta 10 kg och Robert kunde 15 kg.

Time skip

Nu var det dags för Robert och Mia att fara i väg. Mia var väldigt rädd, hon visste att hon aldrig skulle se sin familj igen.

Ett par security guards följde Robert och Mia till ett stort och fint tåg.

Inuti var tåget ännu vackrare än utanför. Mia hade aldrig sett något så dyrt och fint. Inne i tåget fanns en vagn där det stod “Mia & Robert”. Inne i vagnen fanns det ett stort bord med fyra stolar. På bordet fanns det lite vin och vitlöksbröd. De gick och satte sig mitt emot varandra. Samuel och distrikt 12:ans ledare Birgitta kom och satte sig bredvid dem.

“Är ni redo?” frågade Birgitta med ett ivrigt leende.

“N- nej” svarade Mia dystert och tittade ner i golvet.

“D- det går nog bra...”, sa Samuel och satte sin hand på hennes axel.

Mia svarade ingenting, hon bara satt tyst och stirrade i golvet. Hon åt en bit av sitt vitlöksbröd och drack en klunk av vinet.

Ingen sa något på 10 minuter. De satt bara alla och åt sin mat.

“Vi är framme om 30 minuter... så ungefär 45 minuter tills spelet börjar”, sa Birgitta medan hon drack av sitt vin.

45 minuter kvar att leva... Det var det Birgitta borde ha sagt.

Robert nickade och öppnade sin mun som om han skulle säga något men stängde den genast. Samuel såg väldigt rädd ut. Han hade inte ätit eller druckit någonting under tågresan. Han visste att de inte skulle överleva.

25 minuter senare

“Ännu fem minuter, sen är vi framme!” sa Birgitta med ett stort leende.

Mia var inte ivrig, hon ville inte dö om 20 minuter. Hon drack en sista klunk vin och tittade ut genom fönstret. Det var väldigt vackert, de åkte förbi en sjö.

Efter fem minuter stannade tåget. Det var nu som hon skulle dö, dessa var hennes sista stunder. Mia och Robert gick ut ur tåget men Samuel och Birgitta stannade kvar.

De var nu på arenan. Mias hjärta började bulta, det var här hon skulle dö. Plötsligt visades en stor countdown ovanför dem. 10... 9... 8...7...6... 5... 4... 3... 2... 1.

Spelet hade börjat. Alla sprang till mitten för att få vapen och en väska. Mia började också springa. När hon tittade runt omkring sig såg hon människor som dog, blod som skvätte och människor som skrek.

Fortsättning följer...

En berättelse utan namn av Alexandra Jansson

Det regnade en måndag eftermiddag just efter att skolan hade tagit slut. Mina vänner skulle och kolla på den nya filmen som just kommit ut på bio och jag skulle gå hem och sköta om min gamla hund Tutto. Jag hade inte de bästa regnkläderna med mig den dagen, så när jag var hemma var jag helt dyblöt. När jag tagit av mig mina skor gick jag till mitt rum. Jag såg en lapp på mitt skrivbord. Jag gick och kollade vad det stod på den.

Hej. Du har säkert undrat var Tutto är. Alltså du vet att gamla hundar... Ja alltså du vet, Tutto var så gammal att...

Jag ville inte läsa vidare för att jag visste vad som hade hänt. Jag rev pappret i två delar och kastade mig på min säng, och drog täcket över mig. Det började rinna tårar ur mina ögon och många svarta tankar hade tagit över mig. Det kändes som om att jag var i en helt annan värld som var gråsvart och det fanns inga dofter eller känslor där. Allting var så svart och grått och jag kände mig lika tom som världen var. Jag tittade på de andra och alla tittade tillbaka med miner som man kan inte beskriva. Det var som att jag skulle ha varit inne i en soptunna. Gräset var grått, husen var gråa, alla bar svarta kläder och himlen var grå.

Jag gick på gatorna och hittade ett café utan namn. När jag öppnade dörren såg jag att där fanns en servitör som stirrade på mig med en skrämmande blick.

- Hej? sa jag.

Sen väntade jag att hon skulle svara men det gjorde hon inte.

- Hej! sa jag med högre röst men hon fortsatte titta på mig utan att prata.

- Haloo?! Hör du mig! Kan du svara!

Men hon satt och tittade på mig helt stilla och svarade inte.

- Okej, då går jag, du din lilla idiot! sa jag och vände mig om och började traska mot dörren.

Jag skulle just öppna dörren och då svarade hon.

- Hej.

- Tack! Jag trodde redan att ingen här kunde prata, men bra att du kan! sa jag irriterat. Så skulle jag kunna få...

Jag tystnade, för det fanns inga sötsaker bakom diskens glas, det var helt tomt!

- Varför finns det inget till salu? frågade jag henne.

Hon väntade en stund innan hon svarade.

- Det här är inte ett café, sa hon med låg röst så att ingen skulle höra.

- Om det här är inte ett café, så vad är det?

- Det här är...

Hon tystnade och sedan frågade hon mig:

- Varför är du här och varifrån kommer du?

Jag väntade att hon skulle säga varför hon frågade mig det, men hon bara tittade på mig.

- Jag kommer från ett ställe med färger och känslor. Men, jag är inte säker på varför jag hamnat här!

Hon tittade på mig med en konstig blick och sedan frågade hon mig vad som hände innan jag hamnade här.

- Alltså, det är en ganska lång historia, men...

Hon avbröt mig.

- Berätta hela fast det skulle ta alla dar på ett år, berätta det nu!

Jag såg på henne en stund och sen började jag förklara.

- Jag hade en gammal hund som var jättelurvig och söt, men sen en dag blev han en Ängel. Min mamma hade satt ett brev på mitt skrivbord i vilket det stod att Totto var död och sedan kastade jag mig på min säng och drog täcket över mig. Efter det började jag tänka på alla mina minnen, också de minsta minnena, huvudsaken var att Totto var med i dem. Jag tror att jag gick för långt in i mina tankar för plötsligt hamnade jag här och nu vet jag inte hur jag ska komma hem igen!

Hon tittade i golvet och funderade på något.

- Jag... Jag förstår, ungefär så gick det för mig också när jag var barn. Men nu har jag varit här i tjugo år, så jag har glömt allt som hänt med tiden. Kom!

Hon följde mig in till köket och där såg jag en stor mängd människor som talade med varandra. De märkte inte mig. Jag stod där tyst och tittade på dem alla. Sedan tog servitörskan ett glas och plingade på glaset med en sked. Alla som var i köket tittade på henne och mig, jag tittade i golvet och försökte gömma mig bakom mina händer men det hjälpte knappast.

- Lyssna nu, alla lyssna! Så, jag har ett viktigt ärende åt er. Det har kommit en ny medlem till vår grupp som vi ska ta bra hand om, ropade hon så att det nästan ekade.

- Maj, varifrån har hon kommit och du vet ju att man inte kan lita på allt vad de okända säger. Du vet vad som har hänt de gångerna som vi har litat på någon som vi inte borde ha litat på, viskade en ganska lång flicka som kanske var 14 år.

- Lena. Vad har jag sagt om att säga så där om de nya som kommit hit? Alla som kommit hit har ju upplevt något så hemskt att det kommer att förvaras i minnet i evigheter, svarade Maj.

- Jo jo, men den där ena gången var bara så hemsk att det inte går att glömma!

Nu hade Lena så låg röst att det knappt hördes.

- Den gången var nog så hemsk att ord inte beskriver! ropade en annan flicka från ändan av rummet med ljust och långt hår som var ganska trassligt.

- Jag förstår att den gången var hemsk, men det var en tid sedan det hände, så det skulle vara bäst att vi lämnar det nu. Eller hur Elena och Lena?

Maj tittade på dem och sedan nickade de samtidigt.

- Vi går nu till vårt rum. Ok? frågade Maj alla och de flesta nickade och bara några skakade på huvudet.

Maj klappade tre gånger och sedan gick två flickor till den närmaste hyllan och flyttade på den. Jag undrade vad de riktigt höll på med, inte kunde här vara några hemliga gånger eller sådant? Men sedan förstod jag varför de gjort det. Bakom hyllan fanns en grå liten gång som gjorde mig chockad.

- De närmaste går först och sedan de som är längre bort, sa Maj.

Vi började gå. Jag hade ingen aning om vart vi var på väg men jag litade på de andra. Jag var den sista i kön och när det blev min tur visade Maj vägen åt mig med handen. Jag gick i huk och började krypa i den mörka tunneln. Marken var hård och mina byxor började rivas men det brydde jag mig inte om för att byxorna var gamla. Efter en stunds krypande kom en vägg. Jag tittade på väggen och undrade varför den var där. Sedan började jag känna mig runt men jag hittade inga andra gånger. Sedan började jag backa samtidigt som jag tänkte hur dum jag varit och om jag missat en annan gång någonstans. Jag kröp snabbt baklänges och krockade i Maj.

- Oj! Du gick visst åt fel håll, du ska bara gå rakt framåt så hittar du ingången till vår sal, sa Maj med trevlig röst.

- Kan du gå först? frågade jag Maj.

- Förstås kan jag! svarade Maj.

Jag lät henne gå förbi mig och sedan följde jag henne. Sedan kom vi till samma vägg som jag hade varit vid för en stund sedan.

- Kom bara sedan efter mig, sa Maj och gick genom väggen med huvudet före.

Jag satt och stirrade på väggen som Maj just gått genom. Sedan satte jag handen på väggen och den kändes helt hård. Hur i hela världen skulle jag kunna gå genom den där stenhårda väggen utan att stöta mig? Sedan chansade jag och tog fart och sprang mot väggen. Det hördes ett hårt bankande ljud och jag fick superont i mitt huvud. Jag satte båda händerna på mitt huvud och försökte hålla tårarna borta. Var jag olik? Varför kunde jag inte komma genom väggen när alla andra gjorde det? Varför, varför, varför!?

Jag tänkte redan att det kommer att vara okej här, men nä! Jag ville ju komma dit alla andra var, men det lyckades inte! Inte! Mina tankar spred sig överallt och det gick inte att kontrollera

dem. Alla som gått genom den där väggen stod säkert där och väntade på mig och tyckte säkert inte om mig eftersom jag var så liten och värdelös. Jag gled med min hand längs den iskalla väggen och fick tårar i mina ögon. Sedan började jag gråta och det kändes som att jag var så dum att ingen visste att jag fanns. Jag knöt min vänstra hand och med hård kraft försökte jag slå väggen men min hand gick igenom den! Jag drog den bakåt så snabbt att jag föll. Sen prövade jag på väggen med min hand och den gick igenom! Sedan satte jag min högra fot igenom och det fungerade! Till näst kom vänstra foten och sedan högra handen. Sedan gick mitt huvud genom väggen och jag var där alla andra var!

Det var ett stort utrymme med sängar och ett bord i mitten.

- Alltså... Alltså..., började jag till Maj men hon avbröt mig.

- Schhh! Du tror att det var ditt fel att du blev fast där, men egentligen var det ett test för de nya. Alla vi som är här har råkat ut för testet, sa Maj med lugn röst.

- Men det hände något konstigt där. Alltså jag kände en känsla just! Och det borde inte vara möjligt här. Eller hur? sa jag lågt.

Maj tittade på mig med fundersam blick och sedan slog hon mig hårt i magen.

- Aj! Vad tänkte du! Det gjorde ont! skrek jag till Maj och hade lust att slå henne tillbaka men jag visste att det inte var värt det.

Maj gick och satte sig på en säng och började tänka. De andra tittade på mig med häpen blick och skulle ha säkert ha velat fråga något men vågade inte.

- Du, du som är den nya, sa Maj.

Nu tittade alla på Maj och inte på mig. Skulle det här bli något allvarligt som jag skulle minnas för evigt, eller bara en liten sak?

- Du, du som är den nya. Du, just du, har en förmåga som ingen annan här har, sa Maj medan hon tittade på mig.

Sedan steg hon upp från sängen och gick till det runda bordet och satte sig vid det. Sedan tog hon sin knytnäve och slog hårt med den i bordet, det lät som om att en elefant skulle ha fallit från himlen och landat på ett hustak. Ja, faktiskt så hårt ljud kom det. Alla tog sig en stol och satte sig på den, också jag.

- Du, den nya. Alicia. Du kan känna känslor och se färger. Du är inte som vi andra.

Hur i all världen visste Maj mitt namn utan att jag berättat det? Det började rinna tårar ur Maj's ögon när hon fortsatte prata.

- Min pappas pappas pappa hade samma förmåga som du har. Men han dog. Det var farligt att ha honom här. Vi vet att alla människor inte är goda, några vill dåligt. Han skulle inte ha fått berätta för någon om det, men det gjorde han. Sedan började det spridas ända tills det kom till

människor som visste att nån kunde känna känslor och se färger, men de visste inte vem. De trodde att om man dödade den som hade den här förmågan skulle hen som dödade honom få förmågan till näst, men så var det inte. Men de kunde bara inte tro på det. Så de letade efter honom länge och till sist hittade de honom. På natten kom de och halshögga honom. Och du förstår väl att jag inte vill att samma sak ska hända dig, sa Maj till mig allvarligt.

Jag nickade samtidigt som jag tittade på Maj. Det var nu kväll och vi skulle gå och bada. Alla gick genom väggen, genom tunneln och kom till köket. Jag fick en svart kappa av Maj som jag antagligen skulle klä på mig.

Sen gick vi ut. Det var mörkt ute och månen var högt uppe på himlen. Vi gick på en asfaltgata som var lite blöt. Snart såg jag en lysande skylt som det stod *badhus* på. Men...

Ingen vet vad som hände sedan, för att ingen kom ut ur byggnaden efter det.

Här bestämmer jag och jag av Amos Jattu

jag bestämmer att alla anmäler sig till ordkonst

jag bestämmer att ordkonst har oändligt med pengar

jag bestämmer att månen är en extra jord

jag bestämmer att jorden har oändliga resurser

jag bestämmer att varje ordkonsttimme är rolig

jag bestämmer att ordkonst håller på för evigt

jag bestämmer att

I I
I I
V V

Fortsätter nere

1 timme senare

jag bestämmer att alla lever till slut

Glassbilen av Selma Möller

I en stor värld, i ett stort land, i en stor stad, på en stor gata, i ett stort hus, satt en liten flicka. Hon satt i sin säng och läste på den nya spännande romanen, som hon precis fått av sin vän. Darin. Ett vackert namn på en människa med ett vackert inre. De brukade träffas utanför en övergiven glassfabrik. Oftast talade de mest om böcker, ett intresse som de båda delade.

Gatlamporna lyste utanför men annars var det alldeles mörkt. Det var lite kusligt. Som om natten smög där utanför och försökte komma in i huset. I den lilla flickans rum var det också alldeles mörkt. Bara nattlampan var tänd. Huset knarrade massor och utanför susade vinden. Klockan tickade. Om fyra minuter skulle den vara prick 12.

Då, plötsligt, hördes en melodi. En kuslig melodi. Den var ännu långt borta men den kom hela tiden närmare och närmare. Den lilla flickan hoppade upp ur sängen och rusade fram till fönstret. Men gatan var alldeles tom. Det var någonting med den där melodin. På något sätt var den så himla bekant.

Nu var den nära. Den lilla flickan kunde inte behärska sin nyfikenhet, utan rusade ut ur rummet och ner för trapporna. Hon öppnade ytterdörren. Lämnade den lite öppen så att hon sen skulle kunna slinka in igen, efter att hon tagit reda på var den mystiska melodin kom ifrån. Den lilla flickan märkte först nu att hon glömt ta på sig sina skor och började frysa om fötterna.

Då var det som om en blixtnedslående skulle ha träffat henne när hon insåg det!

Det var glassbilens melodi! Minnen från förra sommaren börjar genast dyka upp.

Det var en kall och stilla augustikväll, då måsarna äntligen slutat bråka, vinden lugnat ner sig, och människorna dämpat sitt prat. Den lilla flickan och Darin köade till glasskiosken. Paret framför dem betalade och gick.

- Vad ska ni ha? muttrade gubben som stod i kassan.

- En chokladstrut och en hallon, svarade Darin och den lilla flickan.

Efter ett par minuter vandrade hon och Darin sida vid sida i parken. De hittade en perfekt bänk, och sprang dit. Den lilla flickan var framme först, men när Darin kom och skulle sätta sig råkade han tappa sin glass i famnen! Den lilla flickan tittade osäkert på Darin, men när de mötte varandras blickar, brast de ut i skratt.

Tankarna avbröts när den lilla flickan insåg att melodin inte var helt samma. Den var så mycket sorgsnare och djupare på något sätt. Man kunde nästan föreställa sig hur svarta moln virvlade runt denna melodi. Men frågan var varför glassbilen var ute klockan tolv på natten!?

Den lilla flickan väntade, och melodin kom bara närmare. Då såg hon ett ljus. Nej, två ljus. De närmade sig mycket långsamt, i alla fall kändes det så. Det var en bil...Och inte vilken bil som helst. GLASSBILEN!! Den lilla flickan bara stirrade och stod som förstenad på asfalten. Melodin spelade ännu också, nu med så hög volym att det värkte i öronen. Bilen kom bara närmare och närmare.

Den lilla flickan blev bländad av de enormt starka strålkastarna på bilen. Hon kisade och plötsligt kunde hon inte se någonting alls. Allt var så ljust. Hon blinkade och stängde ögonen. När den lilla flickan öppnade ögonen igen fick hon en skymt av bilens silhuett på bara några meters avstånd.

Melodin tystnade. Det var som om allt stod stilla, som om tiden stannat. Då hände plötsligt någonting så obegripligt att den lilla flickan inte riktigt hängde med. Luckan till glassbilen bara flög upp så plötsligt att den lilla flickan ryggade tillbaka och flög baklänges. Allt blev så suddigt. Hon blev yr. Såg en skymt av blodet som forsade längs benet. Och då hörde hon en röst.

Först var den svår att tyda och den mumlade något jättekonstigt. Det lät som en man. Den lilla flickan kisade och såg en skymt av en gestalt, i bilens lucka. Vem var det? Den lilla flickan fick tillbaka kontrollen över sin kropp. Hon satt på marken, bara några meter från glassbilen och gestalten.

- Godkväll lilla flicka... vad gör du ute så här sent? Vill du kanske ha nåt...?

Det var gestalten som talade. Den talade på ett hånfullt sätt som fick den lilla flickan att känna sig obekväm. Nu såg hon att gestalten dolde sitt ansikte med en huva. Det var något med den där raspiga rösten som fick den att låta så omänsklig. Den lilla flickan steg långsamt upp.

- Ehm.... min mamma säger att jag.... eeh.... inte... ska tala med främlingar... flämtade hon.

- Du behöver inte vara rädd lilla flicka....ta en glass!

- Tack men jag... be... behov.. er.... int-

- Ta en glass!!!

Den lilla flickan blev skräckslagen och ryggade tillbaka. Det dånade i öronen. Hon hade bara en tanke just nu...

Att springa. Springa det fortaste hon kunde. Den lilla flickan tog ett språng. Hon hann bara ta ett par steg innan hon kände något borra sig in i ryggen. Den lilla flickan skrek av smärta, men greppet som kändes som spikar, borrade sig bara längre in i kroppen. Hon var ändå så pass klok, att hon visste att om hon nu ens skulle försöka slita sig loss, var det över. Därför var hon alldeles stilla, ryggen vänd mot gestalten i bilen, medan hon kämpade. Ja, hon kämpade verkligen. Mot tårarna. Smärtan. Döden. Hon ville inte dö. Inte så här tidigt. Det gjorde så fruktansvärt ont.

Hon knep ihop ögonen och bad om att få fortsätta leva. Den lilla flickan ryckte lite på nacken, försökte få en skymt av det eller den som höll henne tillbaka. Då gjorde hon en så häftig vändning att greppet blev lite lösare. Och hon såg den. Den som höll henne fast. Ja, som du säkert gissade, var det ju gestalten som hade greppat tag om den lilla flickan. Och när hon fick syn på det som greppat henne tappade hon nästan andan. Det var gestaltens armar. De var enormt långa. Längre än gestalten själv. Den lilla flickan blev livrädd. Det var först då hon förstod att hon svävade! Gestalten höll upp den lilla flickan i luften, kanske en meter från marken. Hon tänkte att det här var hennes öde, nu var hon död. Men gestalten höll henne kvar. Smärtan vilade som en förbannelse över henne. Den lilla flickan kände att hon nu började sväva mot gestalten. Hon kunde inte hålla sig utan skrek allt vad hon kunde. Det var ett misstag. Gestalten slungade henne in i bilen och hon hamnade på något hårt. Hela världen snurrade runt omkring henne. Hon kände sig som en trasa. Allt blev svart.

Den lilla flickan var inte säker på om hon var död eller inte. Men när hon hörde rösten visste hon att hon inte var det.

- Synd att det behövde bli så här....

Gestalten hånskrattade.

Den lilla flickan försökte resa sig upp. Hon misslyckades. Benen kändes så oerhört tunga.

- Snälla..., viskade den lilla flickan.

Hon kunde se en skymt av gestalten som vände sig om. Annars var allt suddigt. Men vad var det den höll i handen? Det såg ut som en gaffel. Gestalten gjorde en snabb rörelse med handen och kastade gaffeln mot den lilla flickan. Hon hängde inte med, för det hände så snabbt. Men när hon såg blodstänket på väggarna och på gestalten fattade hon. Den hade gått rakt igenom hennes öga. Det var då hon kände smärtan. Det finns inga ord för att beskriva hur ont det gjorde. Hon skrek och skrek, men det hjälpte förstås inte. Hennes gula nattlinne hade färgats rött. Den lilla flickan förstod att det här bara var början. Då tog gestalten några långsamma steg närmare.

- Jag vill att du ska veta, att innan ditt liv tar slut..., sa gestalten.

Den lilla flickan backade.

- Att jag verkligen njuter av det här...

Den lilla flickan fortsatte backa.

- Och att du kommer vara mitt 87:e offer...

Den lilla flickan tog ett steg till men stötte ihop med den hårda väggen.

- Men sånt är livet! röt gestalten och just i den sekunden tryckte han in kniven i magen på den lilla flickan.

Smärta. Smärta. Smärta. Smärta. Smärta. Smärta. Smärta. Smärta. Smärta.

Och vad hände sen? Jo, gestalten höjde kniven och skar av fingrarna. Den ryckte åt sig den lilla flickans fot och slet av tårna. Blodet pumpades ut i en stor pöl. Gestalten började slita av den lilla flickans hud som på en mandarin.

- Om du är intresserad så kan jag svara på dina frågor, nästan skrattade gestalten. I alla fall kommer du bli till bra glass-smaker. Ditt blod ska jag samla in i den här!

Gestalten visade en bunke lika stor som ett badkar.

Gestalten fortsatte:

- Blod funkar perfekt som hallonsmak.

Gestalten tog den lilla flickans tår och fingrar som den skurit av och krossade dem i en mortel. Sen satte gestalten dem i en smoothieblender.

- Mmmm... Det här blir perfekt som persikasmak! sa gestalten medan den lilla flickan låg där i en växande blodpöl utan fingrar och tår.

När den lilla flickan (det som fanns kvar av henne) bara hade ett ben kvar och inga armar så var hon bara några sekunder från sin död. Gestalten, som stod rakt framför den lilla flickan, var alldeles nedstänkt i blod. Den böjde sig med en svepande rörelse mot den lilla flickan medan hon kände knivens bitt mot sin hals.

Då skymtade hon ett ansikte under huvan. Ett bekant ansikte. Hjärtat på den lilla flickan for ända upp till halsgropen.

Darin.

Alexis av Ida Sjelvgren

Prolog

Alexis gick tyst in i den enorma salen. Hon stod bakom sin mor, lite oroligt, och visste inte vad hon gjorde här. Mor märkte det, och frågade genast:

- Vad har du för känslor i den här stunden, Alexis?

Alexis stod tyst. Hon funderade. Oro var inte ett passande ord att använda på lokala platser, då andra människor kunde höra.

- Nervositet, sa hon till slut.

Modern tittade henne djupt i ögonen en stund, vände sedan på huvudet och sa:

- Ingen orsak att vara nervös, vi är bara på väg att se din broders utbildningsceremoni.

Alexis nickade tyst, och mor nickade tillbaka.

De gick in i salen. Far skulle komma snart, han skulle bara försäkra att bostäderna och alla portar till samhället var låsta. Far var en portbevakare. Mor var matlagare i samhället.

Kapitel 1

Alexis knöt skorna. Hennes 4-åriga lillebror, Alban, skrek och sprang runt i huset. Efter en liten stund hördes det ett varningslarm ur bostadens högtalare. Larmet var från övervakningscentralen. Det betydde att övervakarna tyckte att det som Alban gjorde var otryggt eller mot reglerna. Mamma lugnade ner Alban, och klädde på honom.

- Okej, ungdomar, nu åker vi.

Alexis kastade sakerna i sin ryggsäck, och skyndade ut. Först kom bilen för de utbildade. Mor, far och Alexis nyutbildade 18-åriga storebror Samuel hoppade på, och gav dem en adjö-önskning. De lyfte upp handen rakt, och blundade för en sekund. Alexis och Alban gjorde samma sak, och sen åkte bilen i väg. Det gick en stund, tills bilen för Albans ungdomshem kom. Han hoppade på, gav ett adjö åt Alexis, och sedan åkte bilen stadigt men snabbt i väg.

Det gick en längre stund. Alexis mobil mot lärocentret verkade ovanligt nog vara försenad. Hon gick tillbaka till sin bostad, och drog i handtaget. Inte bara det att dörren var låst, rörelsen skapade också ett larm i hela kvarteret. Det gick bara några knappa sekunder, då helikoptern redan surrade sig ner på familjens bakgård. Ut hoppade fyra väktare i full utrustning, och då de fick syn på Alexis sittande på dörrtrappan med en pinsam min, blev de minst sagt störda.

- Inte igen! suckade någon.

Chef Polisen gick fram till Alexis, lyfte upp kåpan på hjälmen, och tittade skarpt på henne.

- Du borde skämmas, lilla unge. Om du skulle vara ett år äldre än det där, skulle du antagligen få en varning. Visa mig ditt intelligenc kort.

Alexis tog med darrande händer ut det lilla kortet ur sin ryggsäck, och gav det till chefen. Han smackade med munnen, svalde och sa:

- Några månader... Du kan inte ännu få en varning...

Alexis pustade ut djupt. Skönt att man inte kunde få varningar innan man blev utbildad, eller om man var under utbildning.

Alexis gick tillbaka till autostationen, och skämdes så att det gjorde ont i huvudet. Hon kunde känna hur alla stirrade på henne med en störd blick. De hade antagligen tänkt att någon inkräktare hade kommit in på området. Det gick som tur bara någon minut innan automobilen kom, och Alexis hoppade på.

Kapitel 2

Alexis gick in på sin första lektion, och jobbade hårt, som alltid. Det gick en stund till lunchtimmen. Då fick hon äntligen tala till sina vänner, Bettina och Mirella. Annars brukade man aldrig få vara i kontakt med någon annan än sin lärare under lärtimmarna.

- Hej! sa Mirella glatt då alla satt sig vid bordet.

- Hej! sa Alexis och Betty.

- Alltså eller hur att matematiken var svår? sade Mirella sen.

- Mmm... inte så, sa Alexis.

Betty nickade.

- Visst! Alltså multiplikation har varit svårt för mig hela livet, och nu måste man gissa talen också! Alltså, $X+X^{1/2}+X^{1/4}$? Vad i all världen skulle man behöva något sådant för?

- Allt beror ju på vad du får för utbildning och jobb, sa Alexis.

Vännerna satt tyst och tuggade på maten en stund. Sen sade Mirella med en lustig min:

- I alla fall finns det lärare...

De stirrade på varandra och försökte hålla sig för skratt. Mirella kunde ändå inte hålla sig, och började gapskratta mitt i matsalen, så att alla andra tystnade. Det störde matron, och var absolut mot reglerna. Dessutom fanns det en fara att kvävas. Larmet gick på och ett meddelande kom.

Skratta inte med mat i munnen, kvävningsfara och matro-förstörelse.

Mirella tystnade genast. Hon blev röd som en pumpa.

- Det gör inget!! viskade Alexis.

De satt ändå tyst resten av mat-timmen. Samtidigt kom Alexis att tänka på att de skulle ha sin utbildningsceremoni om bara en knapp vecka. Det drog lite i magen. Det fanns ju nästan ingen möjlighet att det skulle hända... Men berättelsen om den utvalde skrämde henne ändå...

Kapitel 3

Alexis hade dragit på sig sin finklänning, trots att den var lite obekväm. Flickor måste alltid ha håret uppsatt, för att undvika olyckor. Alla flickor i samhället måste ha ett exakt 25 cm långt hår, efter att de fyllt 6. Håret klipptes alltid en gång i månaden, så att längden hölls samma. Alexis lade håret i en elegant knut uppe på huvudet.

- Vi far nu, sade Alexis mamma, efter att hon smugit till dörren.

- Jo, jag kommer alldeles strax.

Alexis försökte ännu fixa med klänningen lite grann, men sen fanns redan en risk för familjen att bli försenad, så hon steg upp.

Hela familjen kom precis i tid till ceremonihallen. Den var en enorm, vacker sal, med fina ljus i taket. Sittplatser rundade hela salen, och den cylinderformade scenen var i mitten. De tiotals raderna höjde sig nästan ända till taket. Alla de tusentals platserna såg ut som små prickar då man steg in genom de stora portarna...

Alban skulle bli femma det här året. Alexis hade ändå den mest spännande dagen idag. Hon skulle nämligen bli 15, och få veta sitt jobb. Genast efter det skulle utbildningen redan börja. Alexis var minst sagt nervös. Som tur kunde hon bara tänka på hur länge hon skulle behöva sitta stilla på sin plats. Alexis hade minnen från tidigare år. Nu för tiden gjorde hon sig alltid färdig före ceremonin. Hon åt så mycket hon orkade, eftersom då hon skulle komma hem, skulle magen annars vara så tom, att hon skulle känna sig som en utomboende. Utomboende människor var dom, som bodde utanför Milandala. Bakom den stora muren. Alexis hade alltid stannat innanför muren. Minsann kunde man få ett yrke där man kunde lämna sitt bostadsområde, men det var inte många som fick sådana jobb. Alexis och alla hennes klasskamrater hade alltid fått lära sig, att det var dåligt och fattigt utanför Milandala. Att det var tomt. Vissa var hemlösa. Att om man någon gång skulle tvingas att leva där, skulle man ha misslyckats i sitt liv. Alla hade minst sagt blivit chockade av det. Vissa hade blivit rädda, eftersom man kunde tvingas lämna Milandala som straff om man begått ett allvarligt brott.

Alexis såg Mirella någonstans bakom folkmassan. Hon satt sig med sin familj väldigt nära scenen. Hallen fylldes sakta men säkert. Alexis pustade lättat ut då de satte sig ner. Skönt att de inte varit de sista. Alla familjer satt en liten bit ifrån varandra. Hon hörde svagt hur någon redan grät, fast ceremonin inte ens börjat ännu. Alexis kunde se att många såg nervösa ut. De flesta

familjerna satt bara stilla som stickor, antagligen för att de inte ville bli utkastade. Det här var ju det viktigaste evenemanget på hela året. Ifall man blev utkastad, skulle man skämmas i ett helt år, tills det var ceremoni igen.

Uppläsaren han redan gå upp på scenen, då plötsligt Betty och hennes familj rusade in genom den stora dörren. Alla svängde sin blick ditåt, men då hade de redan hunnit sätta sig.

- Oj... tänkte Alexis. Det var nära en varning för Bettys familj.

Sedan började ceremonin. Ljusen riktades mot scenen, alla steg upp och bugade, och sedan tog uppläsaren fram mikrofonen. Det var alla åldrar från 1-15.

Det tog minsann en lång tid, för Alexis ålder var ju sist av alla. Alban gick stolt upp på scenen när det var femmornas tur. Han hade armarna i kors, men så fort uppläsaren sa till honom om det, blev han lite generad, och stod som en sticka istället. De som blev femmor hade egentligen inget som skulle bli så annorlunda, men de fick i alla fall sin första cykelhjälm. Det skulle bara gå några år innan de skulle få en egen cykel. Alban fick en skinande röd cykelhjälm, som han satte på huvudet genast när han kom ner från scenen. Han log glatt mot familjen, och hoppade ner från scenen med ett fint snurr.

Kapitel 4

Det gick ganska många timmar. Alexis hade antagligen sovit i något skede. Klänningen spände obekvämt runt midjan och håret var så tight att huvudet gjorde ont. Till slut var det dags för alla i Alexis ålder att gå upp på scenen.

Alexis vred ansiktet upp i ett vackert leende, trots att hon var trött, uttråkad och nervös. Alla kommande 15-åringar gick i ett led upp på scenen, och det var då Alexis började bli ordentligt nervös. Det var som att de små fjärilarna i magen förvandlades till lejon, och Alexis hoppades att hon inte såg ut som en röd svettig tomat, då hon stod där uppe.

- Välkommen till, ska man säga huvudceremonin av det här året, femtoningarna! ropade den glada men lite trötta uppläsaren. Det här året ska ni nämligen få ert yrke!

Sedan började uppläsaren läsa upp massor av namn och berättade yrke efter yrke för ungdomarna. Alexis hade hamnat någonstans i mitten av ledet, så hon fick vänta en liten stund. Både Betty och Mirella var före henne, och Bettys tur närmade sig. Betty fick yrke som arkitekt för nya byggnader i samhället.

Sen var det Mirellas tur. Alexis väntade ivrigt att få veta vad Mirella skulle göra resten av sitt liv.

- Nummer 76, Mirella Johnson. Efter att ha sett dig över åren, och följt med din utveckling, har alla områdets ledamöter bestämt, att du ska jobba i brandkåren!

Alla hurrade åt Mirella. Mirella tog emot sitt lilla pris och neg djupt, medan alla stod och klappade. Alexis var stolt över båda sina vänner. Yrkena skulle passa fint för båda två. Betty, som inte hade långt tålamod, var säkert lycklig, eftersom utbildningen för arkitekterna tog bara ett knappt år.

Och Mirella hade önskat att bli just precis brandman. Mirella var en upprorisk person, och hon hade önskat att kunna visa för samhället hur starka flickor också kunde vara. Lagen hade ändrats för bara några år sen, och sedan lagändringen hade flickor fått jobba som livvakter och brandmän. Det fanns ännu några jobb (till exempel gruvarbetare och stadspolstens vakter) som inte flickor fick ha. Mirella hade gett sig själv ett löfte, att innan hon skulle bortgå skulle flickor få jobba som vad som helst. Många gillade hennes kraftfulla personlighet, och de hade tillsammans gjort små demonstrationer. Mirella hade sagt att man skulle passa på nu, innan de skulle få varningar för det. Det tyckte Alexis att var genialt.

Snart var det Alexis tur. Det var bara tre personer kvar före henne. Alexis var så nervös, att hon nästan inte kände det mer. Hennes hela liv berodde på det här! Tänk om de ledande hade bestämt att hon skulle leda småbarnsskolan! Eller vara värdmor för bindebarn! Alexis hade aldrig varit bra med barn. Hon hade gillat att sköta om sig själv, eller ha någon som skötte om henne... Men inte att *hon* måste sköta om *någon*.

Alexis försökte hålla sig lugn. Hon kände sina ben skaka lite grann. Hoppas inte någon märkte det.

Det gick inte så länge innan det var Alexis tur. Hon steg fram i kön, och andades djupt. Uppläsaren kikade upp ur sina papper, och bleknade plötsligt. Hon satte snabbt pappret framför ansiktet, men man kunde se hennes öron bli röda. Alexis var förvånad, men hann inte tänka på det desto mera. Uppläsarens nedre läpp darrade, då hon fick fram orden...

- Nu-nummer 93...

Hon drog efter andan.

- Du, Alexis... Alexis Warner, har varit noga skådad i många år. Du har haft speciella känslor, även vid den åldern som man inte borde kunna känna ännu. Du är en väldigt vis och framgångsrik person. Ledamöter har märkt hur snabblärd du är. Du har bra minne, och hanterar stress otroligt bra. Man skulle kunna säga att din hjärna fungerar och utvecklas snabbare än andras i din ålder.

Damen skrattade oroligt.

- Så, du, Alexis Warner har blivit utvald för att bli utvärldsinformare!

Alla i publiken drog efter andan. Alexis blev blek som ett ljust moln i den mörka himlen. Hon kunde inte förstå. Hjärnan fungerade plötsligt inte alls. Uppläsaren stod tyst en stund.

- Grattis! sade hon stelt. Nu ska vi nog alla gratulera Alexis Warner!

Alla applåderade, men menade det inte. De var tysta och förvånade. Och det var Alexis också.

- Så, ta ditt pris bara, sade uppläsaren sedan.

Alexis gick fram, och hon såg med en sidoblick, hur alla stirrade. Hon försökte hålla sig lugn, men händerna skakade som på en ålderdomare i på pensionshemmet. Uppläsaren gick kvickt ner för trappan och hämtade ett större pris. Hon gav det åt Alexis, och medan hon gav det sa hon:

- Lycka till, kära vän.

Uppläsaren var tårögd.

- Jag visste alltid att du var speciell, men jag väntade mig inte det här...

Hon tog ett steg bakåt, och log ledset. Nu när Alexis riktigt noga tittade på hennes ansiktsuttryck, kom hon ihåg vem uppläsarkvinnan var. Hon hade varit hennes värdmor, under de två första åren av Alexis livstid. Hon hade varit en snäll biologisk mor, tänkte Alexis, tills hon snabbt kom ihåg att niga. Priset var tungt, gjort av äkta guld från gruvan. Alexis log hopplöst tillbaka till uppläsaren, och gick sedan ner från scenen.

Allting var tomt. Det kändes som att omgivningen snurrade runt henne, alla stirrade intensivt, och Alexis såg hur det svarta täcket... sakta lade sig över ögonen... ..

Kapitel 5

- Hallå? Hallååå?

Alexis hörde en plötslig röst. Hon kände sig så bekväm, under det tunga, varma täcket. Det var nästan som att hon inte skulle ha velat vakna.

- Heej? hörde Alexis igen. Jag vet att du är vaken.

Alexis öppnade långsamt ögonen, och den svarta gardinen ovanför ögonen, lyftes upp.

- Hej? sade Alexis förvånat. Var är ja-

- Du är på hospitalet i samhället Milandala. Du svimmade ofarligt, och fördes sedan på 14 minuter och 27 sekunder till hospitalet.

En ung uttråkad sjuksköterska satt framför en datamaskin, och läste informationen. Hennes rygg var böjd.

- Man måste ha sin rygg rak, för att visa respekt för sitt jobb, sa Alexis (och ångrade sig genast, eftersom hon inte ville låta så näsvis).

Damen svängde långsamt sig om, och drog den långa mörka flätan bakåt.

- Tror du att jag bryr mig? Jag fick ändå fel jobb, mumlade hon stört.

- Gillar du inte jobbet?

- Nej. Minsann inte. Jag skulle hellre jobba med något... mera kreativt.
 - Jaha... funderade Alexis. Hon hade inte kommit att tänka på att man faktiskt kunde tycka att ett jobb inte var roligt.
 - Hur som helst, nu när du mår bra, kan du åka hem snart, sade sjuksköterskan, och tittade på tidvisaren.
 - När börjar utbildningen? undrade Alexis och hoppades att hon sovit så länge, att någon annan blivit utvald.
 - Utbildningen börjar imorgon. Tyvärr, men du måste åka, sade damen.
- Alexis suckade djupt. Det skulle inte ha kunnat gå sämre. Inte skulle väl översteledarna ge henne någon lycka i livet.

Kapitel 6

Alexis satte sig vid frukostbordet. Hon tryckte på knappen bredvid sin stol. Tallriken fylldes med 2 deciliter havregrynsvälling, och 3 deciliter kräm. Det var den noggrant planerade frukosten, gjord av samhällets maträttsplanerare. Det var meningen att den skulle hålla kroppen fylld och energirik i exakt 4 timmar och 20 minuter. Efter det skulle man äta lunch. Frukosten var inte väldigt god, men man blev van.

- God morgon, min välsignade ungdom, sa mor, då hon kom in i matrummet.
- Mor gjorde en morgonvälsignelse mot Alexis. Hon lade händerna i kors och neg. Alexis tog emot välsignelsen med en liten nigning. Sedan satte sig mor i stolen bredvid. Hon suckade djupt.
- Jag kan ännu heller inte förstå... Alldeles otroligt! Min ungdom! Mitt barn!
 - Shh! ropade Alexis.
- I samhället fick man inte kalla ungdomar för barn, eftersom det visade respektlöshet mot dem. Många lydde inte regeln så noga, och släppte den ibland.
- Hur som helst, tänk hur mycket du kommer att vara med om. Jag skulle så gärna ha blivit en sådan där utvärldsinformare.
 - Jag lovar dig, om du skulle vara i den här situationen, skulle du inte velat bli någon sådan. Det verkar så komplicerat, svårt och... Farligt!
 - Nej nej, om du tänker positivt! Tänk att det blir äventyrligt, spännande, till och med magiskt! Alexis suckade.
 - Vi skulle ha kunnat byta roller. Jag kommer antagligen dö under de första tre minuterna...
 - Nej! Du ska aldrig underskatta din kunskap. Du är en väldigt vis och stark ungdom. Varför skulle du annars ha blivit utvald! nästan ropade mor.

Alexis vände sig mot sin frukost. Den smakade ovanligt bra den här morgonen... Nästan som att den skulle ha varit den sista... Nej, Alexis skulle nog inte dö på den första dagen av utbildningen... Hon kände sig bara så ofärdig.

Alexis tuggade färdigt frukosten. Plötsligt hörde hon en snyftning. Mor snyftade några gånger till, och lutade sedan huvudet mot Alexis axel. Alexis kände en varm tår falla ner på blusen. Hon puttade på mors huvud.

- Jag kommer att överleva... För din skull, mor.

Kapitel 7

Alexis gick med långsamma steg mot utbildarens stuga. Benen kändes tunga. Hjärnan ropade att vända om, och kasta sig i brunnen vid väggkanten. Alexis skulle nästan hellre velat dö i det kalla brunnsvattnet. Det kändes som att hon svängt fel, fingrarna var kalla, helt som att översteledarna skulle ha lett henne hit, av ingen orsak.

Alexis försökte bara komma på fler och fler orsaker till att vända om och gå hem. Alla andra hade gått till utbildningscentret idag, medan Alexis måste traska fram på en ensam sandväg. Hon hade aldrig ens varit i naturen förr. Det fanns knappt någon naturskog kvar i samhället, eftersom det ansågs vara farligt att röra sig där, och skogarna användes mest för industri. Alexis hade ändå fått speciallov, eftersom den lilla stugan fanns på andra sidan naturområdet.

Alexis hade gått en lång väg. Hon ville faktiskt inte gå mera. Hon började tappa tålamodet, och sparkade till en sten.

- Au! ropade hon.

Tån hade en konstig obehaglig känsla, men Alexis kunde inte komma på vad. Tån sved obekvämt, och i den sekunden förstod Alexis.

Det här var alltså det som kallades smärta.

- Smärta... smärta, upprepade Alexis ljudligt.

Ordet passade bra ihop med känslan.

Resten av vägen undrade Alexis över känslan. Det kändes hemskt, men hon var nyfiken, och ville känna känslan igen. Hon tänkte slå armen i ett träd, men stoppade sig själv. Måne hon inte skulle känna smärta på nytt *ganska* snart.

Det kändes som kväll. Alexis släpade fram fötterna, utan att lyfta på dem. Plötsligt såg hon, bland de få träden, en liten stuga. Det var ju säkert den lilla stugan! Alexis sprang fram. Hon kunde inte känna benen mera, så ömma var de. Hon gick fram till dörren, och knackade skarpt. Det fanns ingen ringklocka, så hon måste knacka. Ingen öppnade.

- Men hallå!? Alexis var inte längre på gott humör. Hon var utmattad, hungrig och törstig. Det var allt sådant som man inte fick känna i samhället.

Det tog en för lång stund. Alexis skulle ha gått tillbaka, men hon var så trött, att hon inte orkade.

Hon hoppade till, då dörren öppnades med ett ryck.

En liten man, med ett stort mörkt skägg, steg ut.

Kapitel 8

Alexis drack av det varma teet.

- Förlåt för den långa vägen. Jag borde kanske ha skickat instruktioner, sa den lilla mannen.

- Ja, kanske du borde ha gjort det, sa Alexis näsvist.

Mannen tittade på henne med en blick som bad om förlåtelse.

- Vad heter du? frågade Alexis.

- Jag heter Nicolas, sa mannen. Och det ska du också kalla mig.

- Okej, sa Alexis. Jag heter Ale- ja, du vet säkert redan mitt namn.

Alexis sörplade från tekoppen, som hon tryckt tajt mellan sina kalla händer. Smärtan hade försvunnit, men händerna var lite kalla efter att ha varit ute så länge.

- Är du hungrig? frågade Nicolas.

- Vad tror du? sa Alexis drygt, men rättade sig snabbt.

Nicolas öppnade kylen och drog ut en konstig gulbrun klump.

- Här.

Alexis kollade förundrat turvis på klumpen, turvis på Nicolas.

- Det är en *ost*. Det första du lär dig om den *vanliga världen*.

Vanliga världen? *Vanliga världen?* Orden smakade konstigt i munnen. Var det inte redan vanligt? Alexis bestämde sig ändå för att inte ta upp det.

- En... en ost. Är den ätbar? undrade Alexis.

- Ja, självklart. Du sa ju att du var hungrig. Smaka på, bara.

Alexis tog en skärare, och skar av en bit. Sedan smakade hon.

- Är det gott? frågade Nicolas.

Alexis tittade först äcklat på Nicolas. Det tog ändå inte länge och Alexis hade trängt i sig fem bitar av den läckra osten.

- Helt otroligt! sa Alexis.

Hon tittade med skinande ögon turvis på Nicolas, turvis på osten.

- Jag vet, eller hur.

Alexis gick för att hämta mera ost.

- Så, berätta mera om “vanliga världen” eller vad du nu kallar det, sa Alexis efter en stund.

Solen höll redan på att gå ner, och den sken vackert genom de stora glasfönstren.

Nicolas suckade djupt.

- Jag ska berätta för dig. Han hämtade en kopp, hällde någon varm dryck i den, och satte sig tillbaka vid bordet.

- Varifrån har du ens fått den här osten? undrade Alexis.

- Bara lyssna, nu. Den “vanliga världen” finns i en annan galax. Den finns i samma universum, bara i ett annat solsystem.

Det tog en stund för Alexis att fatta. Till slut fick hon orden ur munnen.

- Va? Så de- det finns mera liv i rymden!

- Jepp, och jag kan lova dig, det är inte som här.

Nicolas skrattade till då han tänkte på det.

Nicolas och Alexis satt tysta en stund. Hon kunde inte fatta. Var *hon* på väg till *rymden*, till en *annan galax*?

- Hur som helst, du ska med hjälp av ett rymdfartyg åka till galaxen bredvid. Den kallas för Vintergatan.

- Vad heter planeten? undrade Alexis nyfiket.

- Det verkar som att du alldeles glömt att du ska åka dit ensam. Hur som helst, planeten heter jorden, sa Nicolas tungt med en liten suck i slutet.

- Ska du inte komma med?

Alexis var chockad.

- Nej nej, hör du, jag har redan varit där. Jag var forskaren före dig. Men nu, nu är det din tur. Jag kommer nog lära dig de viktigaste sakerna.

Alexis ville gråta. Halsen var torr, ögonen kändes smutsiga. Hur kunde någon okänd man tänka sig att Alexis skulle kunna åka ensam till en helt annan värld! Tänk om människorna inte såg ut som hon? Tänk om hon inte visste något, och dog genast? Tänk om hon inte förstod språket? Tänk om hon glömde sin uppgift? Tänk om hon inte kunde göra sin uppgift? Tänk om hon tappade bort sig? Tänk om hon-

- Är du okej?

Nicolas bröt Alexis tankar.

- Ja- jag är nog okej. Såklart! mumlade Alexis, och försökte låta lycklig.

Kapitel 9

Det var den tredje dagen i stugan. Småfåglarna kvittrade vackert. Solen steg långsamt. Men Alexis och Nicolas, de var redan i full fart med utbildningen.

- Jorden har annorlunda regler än här. Man måste kunna försvara sig, för där finns mycket flera faror. Vi börjar med att en kidnappare attackerar dig.

- Kidnappare? Vad i all världen är det? undrade Alexis.

- Det lär du dig snart...

Nicolas gömde sig plötsligt. Alexis tittade förundrat runt sig. Plötsligt kände hon något runt armarna. Det var en man med en stor svart mask på ansiktet, som började dra henne någonstans.

- Nicolas! NICOLAS! skrek Alexis av olycka.

Hon såg inte Nicolas fast hon skrek ännu mer. Då hjälpte inte annat än att för en gångs skull använda sina muskler, och... slåss emot.

- Släpp! Släpp mig! fortsatte Alexis skrika medan hon slogs mot mannen.

Hon försökte riva sig ur mannens grepp, men han var stark. Så stark att det nästan gjorde ont.

Sedan förstod Alexis, att om hon inte kunde använda armarna, kanske benen skulle funka i stället. Hon sparkade hårt, använde all sin styrka. Och det funkade. Till slut slet hon sig ur mannens grepp.

- Gå bort! Lämna mig ifred! skrek hon, och förstod hur oartig hon var. Så där skulle man aldrig få göra i Milandala.

Mannen flög bakåt. Han steg upp och slet av sig masken. Alexis märkte att det var...Nicolas?

Alexis gick fram till honom och knuffade honom lätt.

- Hur kunde du göra så där? ropade hon stört.

- Det var en del av din utbildning. Du får inte bli arg på mig på det där sättet.

- Men du slo-

- Du kommer tacka mig senare, sa Nicolas lugnt, och gick in för att återhämta sig. Vi har en annan övning sen på eftermiddagen.

På eftermiddagen gick de igenom regler. Alexis hade varit så trött över den fysiska övningen, att hon tagit en tupplur efteråt.

Nu var det hur som helst dags för annat.

- Om du vill gå över en väg på jorden, måste du vänta tills ljuset på stolpen visar grönt. Om ljuset lyser rött, kan du inte gå ännu.

Alexis tittade på bilden av ljuset, som Nicolas visade, och såg plötsligt något annat på bilden.

- Vad är det där? sa hon, och pekade på något som gick över vägen.

- Vad? Jag ser inget, sa Nicolas.

- Kolla i ljusets reflektion. Sätt bilden mot fönstret.

Nicolas gick till fönstret, och då såg han också det. En konstig figur.

- Men det där är ju...!

Nicolas sprang in i ett annat rum. Alexis skyndade efter, men Nicolas stängde dörren framför hennes ansikte.

- Hallå? Släpp mig in!

Det hördes inget. Till slut kom Nicolas snabbt ut, utan att kasta en blick mot Alexis.

- Men, hallå! Vad är det som händer?

- Shh... Stör inte. Nicolas väste till lite grann.

Vad var det som gick åt honom?

Nicolas fortsatte att gå från rum till rum med en nyfiken och förundrad blick. Till slut fick Alexis nog. Hon ställde sig framför, när Nicolas försökte komma förbi.

- Sluta nu! Förklara för mig! nästan ropade Alexis med en halvsur blick.

Nicolas tittade uttråkat på flickan. Han suckade djupt. Nicolas sa att han skulle förklara för Alexis. Han ledde in Alexis i rummet, dit hon först inte fått gå. Där fanns en stor anslagstavla med massor av bilder, minneslappar, trådar som ledde från en bild till en annan...

- Wow... Vad är det här? undrade Alexis fascinerat.

- Det här är mina undersökningar. Jag har undersökt många saker, men det här är den största.

Han pekade på en bild av en man, som såg väldigt likadan ut som på trafikljusbilden.

- Hej, men det där är ju-

- Jag vet, mannen på bilden. Han heter Erik Larsen. Han var den som utbildade mig, då jag var småting, som du. Han sa att han ville följa med mig till jorden. Han lovade att hålla mig trygg...

Nicolas tittade tyst på anslagstavlan med en besviken min i ansiktet.

- Men han ljög... sa han sedan med låg röst. Han övergav mig redan på andra dagen, och jag blev alldeles ensam. Jag hade inte lärt mig något, för att Erik hade sagt att det inte behövdes.

- Men du klarade dig, sa Alexis tröstande.

- Nätt och jämnt. Många, många gånger tänkte jag dö, men jag hade tur.

Han tittade i golvet. Alexis visste inte hur man skulle trösta människor.

- Berätta mera, sa hon sedan för att bryta tystnaden.

- Jag har alltså forskat om saken. Säkert i 10 år nu. Jag vill veta var den där skummisen håller hus, och jag vill att *du* tar fast honom!

Va? Först skulle hon åka till en helt annan planet, och ännu fånga en tjuv! Wow. Konstigt nog kände hon sig redo för utmaningen.

- Tror du att du klarar dig? undrade Nicolas, med aningen oroliga ögon.

- Jag klarar mig, jag lovar.

Fortsättning följer...

Dikter av Carmen Sundberg

ett steg hit och ett steg dit
ett steg dit e fel
men ja står ändå kvar hel
en tyngd här och en tyngd där
men ändå står ja kvar och bär

ett fel ord kan orsaka mord
men ändå står ja kvar sliten och i blod
en fel kommentar kan orsaka
en anledning till att
ja inte kommer finnas kvar
fel person brukar lämna dig i blod
men de betyder int att rätt person kommer
städa upp ditt självmord
rätt eller fel
så e de ändå alltid mitt fel...
därför håller ja mig bara tyst och ler
men under finns tankar
som du int sku klara av att leva med

ute på vägen och ingen aning hem
men ändå e ja int skräm
ute på vägen där allt slutar
ligger ja nu blodig
och i nöd
för akuta
men ja behöver int akut,
fö ja ha ren blött ut
ute på vägen där ja borde ha stannat
e nu ett minne där
ja kunde ha tagit mitt sista andetag
ute på vägen e de ända stället hemma
ute på vägen på rymmen igen
och sista gången du ser mig
fö ja kommer int tillbaka hem
fö ja e djupt inne i skogen hängd

allt skit på mej, men de e helt okej
all tyngd på mej, men de e helt okej
all pain åt mej, men de e helt okej
om du måst så kan du ge all skit åt mej
fö de e inget nytt
men de börjar bli tungt under masken
och svårt att andas
men ändå tål ja
och ja låter dej kasta all din tyngd på mej
fö ja vill hellre se dig glad än mej
så håller upp tills
ärmen glider ner
och du ser va skada ha gjorts
på mina armar och ben
oroa dej int fö ja e okej
e int de va ja ska säga
jo ellä nej
ja håller mig till okej
iallafall till nu
vi får se hu länge ja klarar de tills ja kollapsar ner
då faller allt ihop
men ja kommer int låta dej se
så ja städar upp blodet som rinner från mej
men ja kan int fixa de mer
så ja sätter mej ner
och låter de rinna
tills min kropp ha blött ut
fö ja kan int mera vinna

Viktors äventyr av Annika Svens

Viktor är jag och jag gillar ost.

Viktor är jag och jag bor i ett stort hus.

Viktor är jag och jag har en familj.

Viktor är jag och jag är en mus.

Ingen vet att jag bor här, bara min familj och jag. Mitt jobb är att ta mig till köket och ta mat till familjen. Min favoritmat är ost. Ost smakar gott, och är hälsosamt, men om man äter ost så får man en konstig känsla. Men ost hjälper mig att inte ha så många problem, det är som en dryck som människorna kallar ”Alkohol”.

Den här dagen hade jag ätit lite ost, och chillade, men sedan märkte jag att osten var SLUT!!!!
Jag förberedde mig för att hämta mera ost!

Jag sprang snabbt så att ingen såg mig, men sen såg jag det...

”MONSTER!!!!!!” skrek jag.

Jag sprang till köket, och jag visste att jag kommer dö så jag sprang till tunneln i köket, som jag gjorde för ett par dagar sedan. Jag satt där i tunneln en liten stund tills monstret (människorna kallar det ”katt”) var borta.

Jag sprang tills jag såg osten, osten var på golvet så att jag lätt kunde ta den. Den var på en liten platta med någon metallsak runt.

Jag gick till osten och tog en bit, och det var den bästa osten i världen! Jag tog många bitar tills...

KNAKS!!!!!!

Viktor är fast i ett mus-dödare, samma som hans bror fastnade i. Viktor grät.

Jag tog ledset min sista bit av osten, och dog...

...tills jag vaknade från döden och tog ännu en bit ost...

...och dog igen.

Slut!!

(Inte på riktigt.)

”MAMMA (Köttätare) VARFÖR FINNS DET EN DÖD MUS OCH EN TUGGAD OSTBIT PÅ GOLVET??” frågade skrämnda dumhuvuden (barn).

Tivoli av Elsa Törnroth

Mamman och lilla barnet går in genom de vackra och detaljerade grindarna. Det hörs skratt och rop. Små barn går runt med sockervadd och slickepinnar. Clownerna med långa ben skojar runt. Här och där finns kiosker och restauranger. Överallt finns det attraktioner och ljus. Det är verkligen ett paradiset. Alla ler och hoppar omkring. Mamman ser hur lilla barnet tittar sig omkring med stora ögon.

“Vart vill du först?” frågar mamman.

“Ehh, kalusellen”, svarar lilla barnet och pekar på den vackra karusellen.

Karusellens sidor har bilder av damer i klänningar och ängar med blommor. På karusellen sitter många barn och vuxna. Mamman och barnet ställer sig i den långa kön och väntar på sin tur. Lilla barnet blir trött i benen och sätter sig ner på marken. Mamman är tvungen att lyfta upp lilla barnet då det är barnets tur.

Mamman sätter lilla barnet på en fin häst med svart man och vit päls som barnet ivrigt pladdrat om sedan de började köa. Sedan går mamman och ställer sig bakom staketet.

Karusellen börjar åka runt och den höga musiken börjar spela. Mamman gräver ivrigt fram telefonen ur väskan. Det tar onödigt länge för henne att ta fram den men hon hittar den till slut. Hon höjer handen för att filma karusellen och lilla barnet. Förbi åker barn efter barn men inte lilla barnet.

Mamman sträcker på nacken för att se om lilla barnet snart kommer. Efter några sekunder börjar mamman gå runt karusellen för att hitta barnet. Oron blir till slut panik. Hon blir svettig i pannan och hon är alldeles blek. Hon springer förbi kön och hoppar upp på karusellen. Alla ljud runt henne blir ett enda grötigt brus. Hon springer och springer och kollar alla barnen.

Men hon hittar inte lilla barnet. Hon börjar ropa och skrika på karusellchefen. Hon springer ett varv till runt karusellen men hittar inte det lilla barnet. Karusellchefen stannar karusellen och ber alla lämna attraktionen. Många vuxna tar tag i sina barn och håller fast i dem.

Många tivoliarbetare kommer fram till karusellen och två av dem håller i mamman så att hon inte ska svimma. Hon ser suddigt och hon har svårt att höra. Tivoliarbetarna står med telefonerna vid öronen och några försöker prata med mamman. Hon har svårt att prata och hennes muskler vid munnen har blivit stela. Några arbetare för alla andra från platsen och mamman hör hur sirener tjuvar i bakgrunden. Det är lätt att höra hur nära de är.

Ljuset på den vackra karusellen blinkar fint och musiken är ljuvlig. Efter en stund är poliserna framme och en kommer fram till mamman. Polisbilens ljus skiner starkt i hennes ögon och hon sätter sin hand framför ögonen för att inte bli bländad.

Polisen ser seriöst på henne men hon vet inte vad hon ska säga. Hon pekar på karusellen och polisen ser frågande på henne. Hon öppnar munnen men får bara spyreflexer.

Solen börjar gå ner och de fina ljusen lyser bara starkare. Mamman stirrar ut i intet och en av poliserna börjar leda i väg henne.

De kommer fram till de vackra grindarna. De ser majestätiska ut och glittrar i månens ljus. Runt omkring hörs barnens skratt och det doftar gott. En clown med långa ben och röd näsa går förbi.

Mamman hoppar in i polisbilen och de åker i väg. Utan lilla barnet.